د ښاپیرۍ ورغوی

د شعرونو دریمه مجموعه

پیر محمد کاروان

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم   د ښاپېرۍ ورغوی

ویناوال   پیر محمد کاروان

خپرندوی   دانش خپرندویه ټولنه

د خپرېدو نېټه   تله ۱۳۹۷ هجري لمریز کال

د چاپ شمېر   ۱۰۰۰ ټوکه

د پشتۍ انځور   استاد محمد حسن پاوند

د عنوان لیک   استاد قمرالدین چشتي

کمپوز او ډیزاین   محمد ابراهیم امیري

یادونه

له ډېر ګران ورور محمد ابراهیم امیري نه یوه دنیا مننه چې د ښاپېرۍ ورغوي ته یې کتابي بڼه ورکړه.

د انټرنېټ په مخ اوډ نکی : سمسور حبیبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپیرۍ زما همزولې

نه پوهیږم چې څومره شاعر یم او څومره نه. زه چې اوس د خپل تیر ژوند په خاص ډول د ماشومتوب شپې را یادوم ، نو خپل ځان له اوس نه زیات په ماشومتوب کې راته ښه شاعر وبریښي. همدا اوس هم د او سنیو شپبو ، تراژیدیو ، خوښیو او ښکلاوو د ښې انځورونې لپاره د خپل تیر ژوند په تیره بیا د ماشومتوب رنګینې شپې په پور را اخلم او د خپل شعر د کورګي سندریز دیوالونه ترې جوړوم. په ماشومتوب کې چې د تورو او کلماتو خاپیرۍ مې په حکم کې نه وې ، نو د ماشوم شاعرانه کیفیت خو مې په حکم کې و. د ښا پیریانو کیسې مې دومره ریښتیا ګڼلې چې د شپې به مې په خوبونو لیدې. په خپل ماشوم ذهن او خیال کې به مې یوه ښاپیرۍ جوړوله او ما به وې چې د او سپنې څپلې به ورپسې زړوم. په ځنګل کې یو ناست ملنګ به اسم اعظم را ښیې ، دعا به راته کوې او بیا به د ښاپیریو جامې په لاس راځې.

په ماشومتوب کې له فطرت او تخیل سره له تصنع او عقل نه پاکه مینه کیږې او همدا مینه د سړي راتلونکې هم جوړوي.
کورنی چاپیریال هم د ماشوم په راتلونکي اغیز لري. که څه هم نه مې پلار شاعر و او نه مې مور شاعره وه ، خو بیا هم مور او پلار مې ماته ډیر شاعرانه کیښتونه را ښښلي دي.
زما د مور د ماشومتوب او ځوانۍ ټول ژوند په غمونو او تراژیدیو کې تیر وشی دی. تراژیدي مې له مور نه په میراث وړې ده او تر ننه د تراژیدي هنر سره مینه لرم. تراژیدي موسیقي مې خوښیږي، تراژیدي فلمونه ، افسانې ناولونه او شعرونه مې خوښیږي. زما د مور څلور ورونه یو په بل پسې مړ شوي وو. کله چې زه لږ غټې شوم ، نو مور به مې د نورو افسانو تر څنګه د خپلو ورونو د مرګونو کیسې راته کولې. له کیسې وروسته به مې مور وژړل ، ما به مې مور ښکلوله او زارۍ به مې ورته کولې چې بس دی ، مورې مه ژاړه. کله کله به مور د خپلوورونو په یاد یوه نیمه لنډۍ په غلي اواز ویله. د مور اواز به پر ما خوږ لګیده او ما ته به یې ژړا راوسته. ما مخکې وویل چې زه په ماشومتوب کې په تورو او کلماتو لاسبری نه وم ، کنه کنه ډیر کیفتونه به مې د تورو او او کلماتو په زور شاعرانه کړې وای. یوه خاطره درته لیکم چې شعر ته ډیره ورته ده:
_مور مې ددویم پوړ په کوټه کې را ته ټال جوړ کړی و ، زه به په ټال کې زنګیدم. د دویم پوړ د کوټې له کړکۍ نه به مې مخامخ غرونو ته کتل. مخامخ غرونه به هم زنګیدل . زه نه پوهیدم چې دا غورنه څنګه زانګي ؟
کله به چې زه له ټال نه را کوز شوم. دوی به هم ځای پر ځای و دریدل. یوه ورځ نری نری باران وریدلی و. زه په ټل کې زنګیدم. نا څاپا مې مخامخ غرونو ته پام شو. د غرونو پر لمن د بوډۍ ټال (شنه زرغونه) غوړیدلی و. غرونه زنګیدل. ما له ځانه سره وویل چې دا به د غرورنو ټال وي او غرونه به په دې ټال کې زانګي. پر غرونو را خوره شنه زرغونه مې د غرونو ټال باله .
په همدې ډول له عجیبو شاعرانه کیفتونو سرا را لویدم. پلار مې ډیر دینداره او امانتداره سړی دی. ډیر وخت به په نیمه شپه کې د تهجد لمانځه ته پاځیده. کله کله به یې زه هم له ځان سره پاڅولم. دنیمې شپې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوپټيا او د ستورو ځلا به را باندې ډېره ښه لګېده . کله کله به يې په اسمان کې هغه نژدې شوي ستوري را وښودل . يو ستورى به غټ تک سپين و . پلار به مې ويل چې دا ليلا ده. بل ستورى به د سپين غټ ستوري نه لږ وړوکى او سوربخون رنګ يې و . پلار به مې ويل چې دا مجنون دى. دوى دواړه يو پر بل مين وو او دواړه د خداى په قدرتونو اسمان ته ختلي دي . دوي په کال کې يو ځل سره غيږې ورکوي او که چا غيږ په غيږ يو ځاى سره وليدل. چې هر سوال يې له خداى پاک نه وکړ ، سوال يې قبلوي. ما به هم په زړه کې ويل چې ښه که غيږ په غيږ يې ووينم. نو کوم سوال به له خدايه کوم ؟ سوال به مې نه خوښېده. په دې سوچونو کې به خوب وړى وم.پلار به مې د شاتو له مچيو سره ډېره مينه لرله. کله به چې ژمى تير شو. زموږ کډې به د غرونو باندې وته تلې . زموږ غرونه د ځيړيو په ګڼو ځنګلونو پټ دي. ځيني د نښترو ځنګلونه هم لري. پلار به مې د ځنګل په لمن کې د اوبو پر غاړه د شاتو مچۍ ځارلې. د اوبو غاړې ته به يوه يوه مچۍ راتله اوبه به يې په خوله کې اخيستې او د ځيړيو په ځنګل به ور ننوته . پلار به مې هغه ځاى معلوم کړ. بيا به د ځيړيو په ځنګل کې پسې ګرځيدو. کله نا کله به مو ځيړيو په يوه لويه ونه کې د شاتو د مچيو کور پيدا کړ . مچۍ به د لمر د وړانګو په غيږ کې لکه ګرځندې سپرغۍ د لويې ونې سوري ته ننوتې او ځينې به ترې راوتې. دا انځور اوس هم زما په ذهن کې ژوندى دى او اوس هم دا ښکلا په لفظونو کې نه شم نغښتلاى. پلار به مې د ځيړۍ لويه ونه د شاتو پسې سورى کړه . تختې تختې شات به پکې وو . د شاتو د مچيو په تنوپکي کې به يې ګوتې وهلې يوې نيمې به پر ګوتو او لاسونو و چيچه ، خو د پلار به مې هيڅ چرت هم نه خرابيده . کله به يې چې پر مخ او يا د سترګو سره نژدې وچيچه. نو ماته به يې ويل چې دا لشې يې را وباسه. ما به لشې ترې را وويستې. کله به چې زه د شاتو مچيو وچيچلم ، نو ما به ژړل. پلار به مې راته ويل چې ستنه يې درته ولګوله. دا د هر مرض دارو دي.پلار به مې د مچيو په مينځ کې يوه اوږده زرينه مچۍ پيدا کړه ماته به يې راکړه ويل به يې چې ورو ورو يې په ګوتو کې ونيسه دا ملېکه ده او چيچل نه کوي. ما به ملېکه ورو په ګوتو کې ونيوه . ځومره پسته وه . زړه به مې يو ډول پرې خوږ شو. پلار به مې د واسکټ له جيبه کوچنۍ بياتي را واخيسته او د ملېکې وزرونه به يې پرې کړل. بيا به يې د شاتو کندو ته واچوله. د شاتو د کندو سر به يې خلاص پرېښود . مچيو به د شاتو د کندو پر سر ګرځنى کول او ډلې ډلې به د کندو ګيډې ته ورننوتې. په يوه شېبه کې ټولې مچۍ د شاتو کندو ته ننوتې. د شاتو د کندو سر به يې وتاړه. د مچۍ له کور نه به يې د شاتو تختې را پرې کړې. ماته به يې يوه کوچنۍ تخته شات را کړل. چې دوه درې ټوټې به مې وخوړل . موږ به يې کړم. يوه شيبه وروسته به شاتو تږى کړم. د ځنګل په لمنه کې به پر يخه چينه ځملاستم او يخې اوبه به مې وچښلې. پلار به مې له شاتو ديګۍ ډک کړ او له ځنګله به رووان شوو. پر لاره به خوشحاله خوشحاله را تلو . زما مخ به د شاتو د مچيو له لشو نه پړسيدلى و ، سترګې به مې تنګې شوې وې. پلار به مې مخ ته هنداره راته ونيوه . ما به د ځان پورې خندل. د هر څه په باره کې به مې له پلاره پوښتنې کولې. له پلاره به مې پوښتنه وکړه چې د شاتو مچۍ شات څنګه جوړوي ؟ پلار به مې راته وويل : مچۍ ګلان په ځانګو کې راوړي. دننه په صندوق يا کندو کې يې پاڼې پاڼې ږدي. د ګلونو د پاڼو د پاسه ملکه ورو ورو ګرځي. له کومو ګلپاڼو نه چې ملکه تيريږي ، هغه ګلپاڼې په شاتو بدليږي.
زموږ د کور په هره کوټه کې دوه يا درې د شاتو صندوقونه چې موږ يې ټمبکي بولو وو . زموږ کورته به له سهاره تر مازديګره مچيو په وزرونو کې رنګا رنګ ګلان راوړل. ګلپاڼې په ځانګونو کې مچۍ ډېرې ښکلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاري. زه د دويم پوړ په کوټه کې ويده کيدم.، او زما کټ د شاتو د مچيو له ټمبکي سره جوخت ايښى و . د شپې به مې له کړکۍ نه د ستورو ډک اسمان کوت. د ليلا او مجنون ستوري به مې کتل چې څومره سره نژدې شوي دي ؟ بيا به مې د شاتو د مچيو زمزمو ته غوږ کيښود.

کله کله به مې د ټمبکي تخته ورو په څپيړه ووهله. د شاتو دمچيو زوږ او زمزمې به لا پسې ډيرې شوې . ما به زړه کې ويل چې اوس به په ډيرو ګلپاڼو له پاسه ملښکه تيره شوې وي او اوس به ډيرې ګلپاڼې په شاتو اوښتې وې. په زړه کې به مې را وګرځيدل ، کاشکې زه د شاتو ملښکه واى چې ګلپاڼې مې په شاتو بدلولاى.

پلار مې د شاتو د مچيو په باره کې دا هم راته ويلي وو چې دوى ډيرې اصيلې دي. په کوم کور کې چې بې ديني او بې اتفاقي راشي اويا ظالم پاچا پر وطن واکمن شي ، نو دوى له هغه کوره ځنګل ته ځي. د شاتو مچيو د ښکلي پيغمبر(ص) د ژړا تاب نه درلود . د پيغمبر (ص) اوښکې يې وځبيښلې او لوى خداى(ج) د شاتو جوړول پرې ولورول. پلار مې ويلي وو چې د شاتو د مچيو د ساتلو لپاره بايد په زړونو کې پاکي او تقدس وساتو . دا خبرې مې له پلاره اوريدې او زما په ياد کې پاتې کيدې ؟ زما د ژوند شپې لکه ګلپاڼې په غيږ کې مچۍ تيريدې. او اوس نو زه زلموټى شوى وم او ورو ورو د بلوغ درشل ته ور نږدې کيدم. اواز مې لږ ډډ شوى و . خو لا تر اوسه مې هم هغه ډول خوبونه نه وو ليدلي چې د بلوغ په باب مې په منيه المصلى کې لوستي وو. يوه ورځ مې پلار د مچيو د ټمبکې (کندو) تخته خلاصه کړه. د شاتو د سپينو تختو د پاسه تورې مچۍ ګرځيدې. په يوه لويه سپينه تخته کې دوې غوټې وې . پلار مې ويل په دې هره غوټه کې يوه نوې ملښکه اوسيږي. که چيرې دا غوټې داسې پاتې شي په دې کور کې به دوې نورې ملښکې هم پيدا شي او بيا به د دې کندو نظام خراب کړي . نوې را پيدا شوې ملښکې به يو يو ټولى مچۍ له ځانه سره وباسي او دا کندو به کمزورى شي. پلار مې چاړه را واخيسته. په داسې احتياط يې غوټې غوڅې کړې چې په غوټه کې د ملښکې چينجى زخمي نه شي. پلار مې د کندو له تختې نه را تويه شوي خاوره لمده کړه . لمدې خاورې خوږ بوى وکړ . پر ما د شاتو بوى او د لمدې خټې بوى ډير خوږ لګيده. پلار مې د کندو پسې تخته بنده کړه. د تختې پر درزونو يې لمده خاوره وموښله.

يوه اونۍ وروسته د همدې ټمبکي له سوري ګڼې ګڼې مچۍ راوځي او په هوا کې ګرځني کوي. له ټمبکې نه يو لوى ټولى مچۍ راووتې. مچۍ په هوا کې تاويدې. غوښتل يې چې د هغه لرې ځنګله په لورې لاړې شي خو پلار مې د هغوى مخه ونيوه. دوړو شګو ګوزارونه يې پرې وکړل.

مچۍ يې زمونږ له کور سره نژدې د توت ونې ته وګرځولې. مچيو د توت په يوې هسکې څانګې پورې ټوپکى جوړ کړ. يوه مچۍ د بلې مچې پورې نښتې وه. د لمر شغلې پرې لګيدلې او دوى وزرې رپولې. ډيرې ښکلې بريښيدلې. کله به باد ټوپکى وښوراوه. ما وى چې اوس به د ماشومانو د شګو د کوټنۍ غوندې د مچيو دا کور هم ړنګ شي. خو نه پوهيږم چې ولې نه ړنګيده. پلار مې له وچ او تش کدو نه جوړ شوى د مچيو د را ايساريدلو لوښى د ځان سره توت ته وخيژاوه. زه هم توت ته پاس ور وختم. پلار مې د ډيرو مچيو په منځ کې ملښکه لټوله. تر لږې شيبې لټون وروسته يې د شاتو ملښکه پيدا کړه. ورو ورو په ګوتو کې ونيوه. ماته يې وويل چې له جيبه مې بياتې دروباسه. ما يې له جيبه بياتې راوايسته او د ملښکې وزرونه مې پرې کړل. پلار مې ملښکه له کدو نه جوړ شوي تش لوښي ته واچوله . بيا يې ورو ورو په لپو لپو مچۍ تش کدو ته پسې ور

(c) ketabton.com: The Digital Library

واچولې. د مچيو ډک لوښی يې له ځان سره را کوز کړ. د نوې ملېکې دا لوی ټولی مچۍ يې په يوه بله تشه تومبکه کې سمبال کړې. څو تختې شات يې هم ورته کېښودل. چې څو دوې خپل شات جوړوي. په دې شاتو به څو شپې ور تيرې کړې. ما مې له پلاره پوښتنه وکړه چې تا خو څو ورځې وړاندې په هغه ټومبکه کې د ملېکې دوې غوټې غوځې کړې، نو دا دريېمه ملېکه له کومه را پيدا شوه ؟ پلار مې په خندا کې راته وويل چې: دا ملېکه ما پرېښې وه. ځکه چې هغه ټمبکه ډيره زوروه وه ما وې چې بله ټمکه هم ترې جوړيدای شي. په دې لا دوې ورځې پوره نه وې تيرې. هماغې اولنۍ ټومبکې بيا شورش وکړ. يو کوچنی ټولی مچۍ ترې را بيلې شوې او نژدې ديوال پورې پنډې شوې. پلار مې ملېکه پکې ونيوه. دا ځل يې وزر پرې لنډ نه کړل. ما ته يې راکړه او راته يې وويل چې په ورغوي کې يې ورو، ونيسه چې درنه مړه نه شي. ځکه چې د ملېکې مرګ د يوې پاچاهۍ مرګ دی. ما ملېکه په ورغوي کې ورو ونيوه. زما په ورغوي کې يې ورو وزرونه رپول. د وزر د رپولو سره يې ان زما زړه تخناوه. پلار مې راته وويل چې دا ملېکه يوسه او د غنمو په شنه کرونده کې يې خوشې کړه. زما په زړه کې يوې پوښتنې غځونې کولې. پلار مې نور څه هم راته ويل. خو ما نورو ويلو ته پرې نه ښود او ترې و مې پوښتل: پلاره تا هغه ځل ويل چې هغه بله ملېکه ما پرېښې وه چې نوی کور جوړ کړې. نو دا ملېکه ولې نوي کور جوړولو ته نه پرېږدې ؟ پلار مې مسکی شو. ويې ويل چې ته څومره ډيرې پوښتنې کوې. بيا يې په ځواب کې راته وويل: ځکه چې يو خو دې ملېکې ډير کم شمير مچۍ له ځانه سره ملګري کړې دي. يعنې يو پاچا بايد ډير رعيت ولري. او د دې ملېکې رعيت ډير کم دی. بله دا چې هغه پخوانۍ ټمکه کمزورې کيږي. د دې ملېکې غوټه ما نه وه ليدلې. کله کله د ملېکې غوټه په پټ ځای کې وي. له سرې نه پاتې شي. زما د پوښتنې ځواب وشو. اوس نو زه په خوشحالی له کوره را ووتم. ما ته ځان ډير غټ برېښيده. ځکه له ما سره د مچيو پاچا ملګری شوی و. زه د غنمو تکې شنې کروندې ته ورسيدم. په ييلو پښو په تکه شنه کرونده ورګډ شوم. شنه او تنکي غنم زما په چاودو او ييلو پښو زخمي شول او خوږ بوی يې په هوا کې خپور شو. دا بوی هم د شاتو او لمدو خاورو په څير پر ما خوږ ولګيد. ورو ورو مې ورغوی پرانيست. اوږده زرينه او وريښمينه ملېکه مې په ورغوي ګرځيده. وزرونه يې هم جوړ وو. خو خدای زده چې ولې نه الوته. زما ډير زړه پرې وخوږيده. ورغوي ته مې ورو پوکی ور وکړ او په پوکي سره مې د شنو غنمو غيږې ته والوزوله. کور ته په خوشحالۍ راستون شوم. بيا مې له پلاره پوښتنه وکړه چې ولې دې ملېکه له کوره شنې کروندې ته را باندې يوړه ؟ پلار مې بيا په مسکا کې راته وويل: ځکه چې له کوره او نورو ټمبکو لرې وې. که دلته نژدې مو ازاده کړې وای، بيا به کومې ټمبکې ته ننوتلې وای او يوه جوړه پاچهي به يې خرابه کړې وای. بله دا چې د ملېکې مرګ لويه ګناه ده. بس د پاچا مرګ دی. ما وې چې ملېکه ډيره تنکۍ وې په شنو او تنکيو غنمو کې به بل سپيره ځای نه خوشحاله وي او تر ټولو لويه ارزو مې دا وه چې ګوندې د مچيو يو داسې لښکر پرې راشي چې ملېکه يې مړه وي او يا يې ملېکه نه وې، نو دا به يې ملېکه شي او ورانه پاچهي به پرې جوړه شي.

زه اوس هم داسې انګيرم، چې زما د شعرونو او سندرو لفظونه هغه مچۍ دي چې د ښايست او شعر په شنه کرونده کې يې زرينه ملېکه ورکه کړې ده. زه تل د دې زرينې ملېکې په لټون کې لالهانده ګرځم زما همزولې ښاپيرۍ راته ويلي دې چې دا ملېکه ما ليدلې ده ما هم د خپل خيال او خپل شعر د ښاپيرۍ لمن نيولې ده. د خيال او ښکلا په ډيرو جزيرو يې وګرځولم، خو لا مې موندلې نه ده. تر هرې پلټنې وروسته ښاپيرۍ کټ کټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخاندي او د يو نوي پړاو د پلټنې بلنه راکوي. کله کله مې شک پيدا شې چې هسې نه ملېکه زما د همزولې ښاپيرۍ په ورغوي کې وي . که خدای کول سبا به د ښاپيرۍ ورغوی پرانزم. ګوندې زرينه ملېکه په لاس راشي او د سندرو يوه کوچنوټې پاچهي راته جوړه کړې.

په مـيـنـه

کـــاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعر ته لیک د ځنګل

سلام سلام ګرانه کاروانه سلام

وایه چې هېر دې یم کنه ملګریه؟!

زما د سویولو غړنو شیبو

سترېه ستو مانه او ښبنه ملګریه!

* * *

ظالمه نه رادرومې مرم درپسې

د سور کې اوښ د ګونګرو شرنګ دې اورم

ها چې اهد ء دې ؤشپونګې شهید ته

هاغه غزل په وینو رنګ دې اورم

* * *

نن سبا مستې ترانې نه لیکې

منمه ستا د قلم نوکه ما ته

ستا د شاعر زړګي په شنه ستوري کې

د سپین هلال د تورې څوک ما ته

* * *

چې ستا د چاو دو پښو په وینو سره وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن مې شمال هغه سرګړي ښکل کړل
ستا د شرابو شيشې تشې مه شه
راشه سو ما مې درته واړه ګل کړل

* * *

راځي د شاتو ګلوزرې مچۍ
دانه دانه دي غزلتوري ګرځي
ستا د مسرو پنجرې يې خچې پچې
د غره مارغان شي په هر اوري ګرځي

* * *

درته کافرې تذانې لرمه
راشه يو ځويې مسلمانې خوکړه
خير دی يو ځو به ملکې شي درته
ځينې يې وينځې غلامانې خوکړه

* * *

منمه نن سبا تش لاسی يې ډير
له خيالي لاس دې د شعر کب ښوييږي
لا دې په زړه کې تنده نه ده راشنه
چې دې له شونډو جام درب ښوييږي

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرپه ځنګون چې کړم په خوب دې وینم

دناصر باغ په هدیره کې ګرځې

لکه غاټول غوندې راټول غوندې یې

دزړه دداغ په هدیره کې ګرځې

*   *   *

زه هم خبر شوم ځورولی یې چا

کره کتونکو درته کم کتلي

د شاعر زړه ګلاب دې مړاوې مه شه

ما دې دسرواوښکو شبنم کتلي

*   *   *

ستر ګې دې ډکې دي دزړه له رنګه

خبرې نه کوې سندرې ګورې

دشعر کوترې په پنجونه درځي

لکه سپین باز لوړې ژورې ګورې

*   *   *

راشه پخلا شه مروره آشنا

چوپو بلبلو ته سندرې راوړه

دپرښو پرښو پنجرې ما توه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بندي طوطيانو ته شکرې راوړه

* * *

راشه د شپې راشه شاعر به دې کړم

که د سپوږمۍ په جام کې شومې شيبې

د قمري غوږ کې کوکو کووايه

چې راپه يادې شي ما شومې شيبې

* * *

لکه د خدای د شنه کتاب په شانې

د سپينو وړانګو په چترۍ کې راکوز

په خدای که شين ځنګل مې وګڼې اوس

سره له ستوروېم سپوږمۍ کې راکوز

* * *

د شنو چندڼو په خوشبو کې لامبم

شپه ده په شان د شان د شنه ښامار پروت يم

نه نه پر سرمې ده سپوږمۍ ولاړه

چاپيرد سپينو ستوروهار پروت يم

* * *

پر سر د هغې تپې ستوری ولاړ

چې ستا د سره اوبن کپرۍ ښخه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر مخ يې لاس د ښښتروواهمه

چې هسې نه پکې سپوږمۍ ښخه ده

* * *

سهار مې لمر لکه زرينه بيړۍ

زما د شنې غيږې په سين کې ګرځي

داد شهيد شاعر خوشحاله اروا

په ايا تونو د ياسين کې ګرځي

* * *

شډل بازان لکه ستېنګر توغندي

وزرې شخې غاړې لکې نيسي

د برګ وزروغرنو کوترو

پئتې مهينې الوتکې نيسي

* * *

ها چې روسي هوا بازنه شوو يشتی

لښکرو لاړ پر هغه لوړ ګلونه

ته واقيام دی شهيدانو کړی

بيالو غړن دي دګو ګړ ګلونه

* * *

ماشوم شپونکی څه په هنرور خيژي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترینه راوړي ګیډۍ ګیډۍ په مینه

پرو چو شونډویې ټپه ښکلوي

ناوکۍ خورته وړې ډالۍ په مینه

* * *

لمدې خیرې ته مې چندڼ په سلام

شنې په باران مې بنفشې

د ښکلا برید مې څوک ټاکلی نه شي

بس یو ښایست یم بې نقشې بې نقشې

* * *

هغه د شنې غونډۍ ننښتر دې په یاد ؟

چې یې ټټر کې توغندی ښخ ؤ

چې یې پروکې سور ځونډې ښخ ؤ

* * *

اوس له هغه زخم نه څانګه راشنه

چې پرې ورېمه راشي لونګ خوروي

او که شمال ور سره وکړي شوخي

بیا خو د شنو بنګړیو شرنګ خوروي

* * *

د شپې پردې څانګه بلبله کیني

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې سرودونه دزبورېې په یاد

په سوي غږ سره محشر پنځوي

ته وا اسرار د کوه طورېې په یاد

* * *

په سپیده داغ بلالي چیغه وکړي

څه په خوږه ژبه قران وايي

ټول کاینات ورته ټالۍ ووهي

په ترنم چې الرحمان وايي

* * *

راشه زما پرلمن لاس لګوه

چې څومره غواړې دومره مینه درکړم

مسرې یې سېل د طاووسانو واخله

چې سپین غزل ته دې شنه وینه درکړم

* * *

که حماسه که دې جلال وي په کار

دبرګې پړانګ لیونې سترګې لرم

او د جمال دنازکۍ لپاره

ګوره په رم د هوسۍ سترګې لرم

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه چې په لمنځو کې شمال وشیندم

دځنو بوی به دد لبرو هېر کړې

منم دخیال تیشه به و غور ځوې

دغه بتان به د ډبرو هېرکړې

* * *

درته به راولم شاعره اروا

دورک ارم دښاپیرۍ په بڼه

درته دلمرزرین تارونه اوبم

بس د سندرو دکیږدۍ په بڼه

* * *

که د سندرو ښاپیرۍ ښکلوې

څوګامه مخکې له خبل ځانه راشه

دشنو بنګړو شرنګايې اورې کنه؟!

درته نارې وهي کاروانه راشه

* * *

دښکلا داسې جزیرې درښیم

چې دشاعر سرې په خیال کې نه شته

ستا دیوې ټپې په زړې کې شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنورو ژبو په جوال کې نه شته

* * *

راشه چې لرې پروازونه درکړم

چې په شفق دې وزر ولګيږي

درته سکې د ښکلا توس اخيستې

تا په به ستاد هنرو لګيږي

* * *

راشه دشپې راشه شاعر به دې کړم

په شنواوبو کې رانه ستوري ګرځط

دوی پرزرین مازيګر لوړه کړې

چې تول به ستا دغزل توري ګرځي

* * *

ليک مې درو ليږه درو به رسي

هو دالهام ديوې کوترې په لاس

بازان يې نه لوټي ځواب يې راکړه

دشنه باګرام ديوې کوترې په لاس

* * *

ستا دبهير ياران په مينه نما نځم

له شنې دعانه مې ځولۍ ډکې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

منم بهیر به شي د شمعو بهیر

له شهیدانو مې غونډۍ ډکې دي

*   *   *

دا عاشقان دا عارفان د بهیر

د صوفیانه نظام جنډې به واخلي

چې یې منصور ؤ په مستۍ راوستی

په نوم د هغه جام جنډې به واخلي

*   *   *

ګوره چې هېر دې نه شم هېر دې ډیر دي

یو ځلې بیا وایم چې بیا به راځې

پر پخوانو پلونو دې ګرد پریوتی

کرانه کاروانه خامخا به راځې

*   *   *

خدای خبر هېر دې یم که یاد به دې یم

زما پر زړه باندې خو ګرځې مدام

ها ، یې ماشوم شې لولکۍ رانیسې

دګل پر غوړ ګوباندې غورځې مدام

*   *   *

راشه جانانه پرې سندرې وایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخیرې پانې پانې ژبې زما

راشه چې جانانه پرې سندرې وایه

د خیرې پانې پانې ژبې زما

راشه چې شین شم رنګ مې زیړاوښتی

د بېلتانه له زېړې تبې زما

* * *

چې مازیګر شي شنو دروته زما

لمر دزخمي مارغه په شان راشي

ستړي وزر راباندې و غوړوي

کاروانه ستا دزړه په شان راش

پېښور، ناصرباغ نوی کمپ ۲/ ۷/ ۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه زېړه زرغونه

راځه دواړه د ښکلا پر سفر ووځو

له خپل کلي نه به لرې ولاړ شو

په یوه ځای ، په یوه آواز ، په یوه اندازه به

لکه غبرګې او خوږې سندرې ولاړ شو

دژوندون داوښ مهار به

دواړه ونسیو په ګډه

راځه ولیږدو په کډه

بارد ستو رو د سپوږمیو

د سندرو چندڼ بو یوا و دزېړو زرغونو به

سره وتړودلمر په زري مراندو

دژوندون داوښ پر شابه یې بار کاندو

خامخا که په پیچومي کې پښه نیسي

ته یې ووهه د ګل په لښتو تاندو

* * *

د سلګیو پر کږ لیچ به

لکه سپینې اوښکې واوړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خندا په خانقا کې،

به دلوی صوفي له زړه نه

په ګډا لکه د مینې اوښکې واوړو

چې یې لمر پر تېرد څو که لګیدلی

هاغه اوږ کنډو خووینې !

د کنډو په غیږ کې تویې

د لمر څاڅکي څا څکي وینې

مخامخ به یوه او بل ته

د کنډو په سرکې کېنو

یکه زار به راته وایې

زه به سر دتېپې واخلم

ته یې بله مسره وایه

ورپسې چې غاړه تاوکړم

ته یې هم راسره وایه

ته به ښه یسته سوال شې

زه به ستا د سوال ځواب شم

د طاووس ښکه ته شه

زه به غېږه د کتاب شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به داسې رانه پوښتې

راته وايه چې ژوند څه دی

زه به داسې درته وايم

چې ژوندلو يه کرونده ده

پرې کرلي چالونګ دي

چا ګلاب دي او چا بنګ دي

او چا ګڼدازغولودی

چاته خوږ لکه لومړی بوسه دناوې

چاته خپل ژوند د پردۍ ناوې په شان دی

شوې يې سترګې پسې سپينې

خو ده پټ مخ په پلو دی

ته خبره يې که نه يې

زه او ته دواړه شپانه يو

تورې سپينې رمې پيايو

د شيبو او د ګړيو

راځه پټ شو په شړيو

راځه څلمو پر ليمڅيو

خدای دې وکړي چې ټول مات شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

یر دې ږدمه پر بنګړیو

* * *

ګوره دا دې هم هېر نه شي

د کفنو او بدل زده کړه

له ځيرو ځيرو وژغنو

له پستو پستو وړیو

وئ ډارنې ته خو پانې غوندې رپې

مرګ خو بازنه دی چې زانې غوندې رپې

مه ډارېږه زه په زړه در سره نیم کړم

څنګه موسکه شوې او برندې راته ګورې !

هو پو هیږمه دژوند له ډېرې تندې راته ګورې

هسې تږو که مې کوله

تا ته چاوې چې ډارنې

ها ، دی لاره کې مرګ ناست دی

ترې نه وباسه څرمنې

ته داغشي در سره کړه

زه لینده غاښکي په غاښکي سمومه

دژوندون د تاک په سرکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وانښکې سمومه

چې په میو یې طاووس غوندې رنګینې

زما او ستا دژوند شیبې شې

* * *

د شپو ورځو پربرګۍ رمه دې پام دی؟!

ددې لارې په کږلیچ کې

راته ښکاري چې ناست بودی

یا کیدای شي وږې پړانګ جوړ کړی څودی

ته به غشي راکوې زه به یې بولم

که مې وویستو د مه به کوم غیږی کې دې ځملم

دژوندون د جنت حورې غشی راکړه

شابه شابه د نرلورې غشی راکړه

ها تېره لکه د تورې غشی راکړه

ورته ګوره پر تندې باندې یې ولم

شیبه پس به ګورې غېږکې دې ځملم

ورته غوږ شه چې یې خرپ دې تندې واورې

په خدای خرپ بې داسې خوند کړي

لکه تا نه کله کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په ټنده کې خوله واخلم

* * *

افسانې غوندې به یو بل

مخ په وړاندې سره بیا یو

سره لاس تر غاړې دواړه

د ښکلا رمې به پیایو

چې په ګوته کې ژوندی مې

داغمی د سلیمان وي

لاس یې خلاص توره ی آزاده

که لښکر لښکر د یوان وي

چې مې خدای په زړه کې ناست وي

چې تر څنګه مې جانان وي

که ځنګل ځنګل ماران وي

لکه غرونه راروان وي

ښاماران وي ښاماران وي

پرښتې د خیال راکړی

د هنر اسم آعظم دی

خدای راکړی یو قلم دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې راښکلي پکې ناست دي

په زړګونو تېره غشي

په يوه ګوزار به ووځي

د هر مار ښامار له تشي

که د غشو له شغا نه

د هوسۍ غوندې ويرېږي

ورته ګوره ټول ماران به

درته داسې واړه کاندم

لکه ستا د غچې ګوتې

پوره هم نه نيمه برخه

که لاوي دې زړه کې رخه

بس واړه واړه چينجي به

دوربينمو ترې نه جوړ کړم

تر وينمينو پستو لاندې يې مړه کړه

چې تود زړه دې باندې سوړ کړم

د شفق خمُ کې يې رنګ کړه

سپين ټوکر دژوندانه پرې

سور چکن غاټول غاټول کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درانه اخوالږوراخوا

د سره لمر مخکې ولاړ یم

په هر څاڅکي د باران کې

زه هر جنې ورنګې مینځم

ته ولاړه د ګلونو پرل غونډیو

لکه سپل د طاووسانو

لکه زیړه زرغونه یې

یمع ستا د دیدن تږی

راته ګرانې اوبه نه دي

ته یې غېږې ته ځولۍ کړه

د ګلپانړو ورګوزاره

په ګډا ګډا یې یوو ړې

چا ویل چې زما طبعه

بس روانې اوبه نه دي

راځه لرې لرې ولاړ شو

نا آشنا وطن ته لرې

راخورې چې کړي پر سرمو

ښاپیرۍ د خوب وزرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورکه جزیره به

د ښکلا چیرته پیدا کړو

که امیل د دنګې غاړې

دې خطا کې رانه پرې شي

که یې ګوتو کې تش تارهم

رانه ښه ذرې ذرې شي

که به ټولې مرغلرې

ترې خورې شي ترې خورې شي

راته وايې به سندرې

ټولو م به مرغلرې

چې خوره به راته خاندې؟

که منت به پر ما کاندې؟

پرښتې د آبدیت به

یو نا ځا په راپیدا شي

او پر تو یو مرغلرو

به یوه دم خوره ځلا شي

دوا ړه لاس به ستا له غاړې

د امېل پر ځای راتاو کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

په روان تخت کې به د رومو

دیدار پیالې به مو شومو

۱۹۹۷ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږ راتم شه لا رویه !

د شهید آشنا دسمال مې
ملا وستنی دی له ملانه
شیبه وړاندې یم راغلی
له درنې لویې غزانه
ازانګه دګړنګ ژبه
شنه د تورو له خرپانه
په خورجین کې مې راوړی
هغه سر له اژدها نه
چې یتیم یې شو کولی
و، له خانګې د موسکا نه
* * *
د خپلې غربې مې پرې دي
پښې مې ډکې له !غزو دي
په تټر کې مې راوړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مات سرونه د نیزودي

د کاروان او ښان مې سترې

شهیدان مې پرې راورې

مشالونه مې د شپودي

دا په وینو سره سر کړي

* * *

ته دې غبرګ غوړونه وخورې

داناري مې ولې ناورې؟!

ګورې نه چې درپسې یم!

ښکوم دې د پښو خاورې

د سرې په شومه موړ شې

په دې زړه لکه دواورې

د جانان د غم رانجه مې

دي په لپو لپو ځښلي

دامې ټول خواږه یاران دي

داچې نن پرې جوړ دي ځلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسې تش راغلی نه یم

زمانې مې په ځولۍ کې

لږ راتم شه لارو یه

افسانې مې په ځولۍ کې

هر فریاد ته مې ورکړی

د سلګیو لړم ټک دی

د اوبو پر ځای مې څښلی

د خپل ډک زړګي پټک دی

د هر داغ تنهۍ یې واکړه

زړه مې ډیر د مینې ډک دی

د ایمان په تېغ یې وژنه

که پکې هم ذره شک دی

*   *   *

یو ما ښام ویو آشنا مې

زما زړه په لاس کې راغی

د کینې و ه که د مینې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو چاړه په لاس کې راغی

وې دا زړه دې د کارنه دی

چیرته نوی زړه پیدا کړه

ترانې دې ټولې خامې

ورته سوی زړه پیدا کړه

چې غزلې یې خوراک وي

داسې روی زړه پیدا کړه

چې له ستورو خولګۍ واخلي

لمر پلوی زړه پیدا کړه

* * *

ماوې ښه لکه چې زړونه

دروپۍ څلور خر څیږي

ددووسترګو په دکان کې

آشنا سپین او تور خرڅیږي

نغد غمونه به پرې ورکړم

که نغمې په پور خرڅیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زورور غزل به وا خلم

که غزل په زور خرڅیږي

دا سلګۍ خو مې ور جار شه

که څه ټنګ ټکور خرڅیږي

* * *

زما دزړه کوترېې پرېښو د

آشنا شغ لکه باز لاړو

د قدیمو ستر ګو والا

په ډېرنوي اند از لاړو

زړه مې کړنګ له لاسه پرېوت

هی هی ما ت یې آواز لاړو

داغمی ذرې ذرې شو

ښایې ښه له کاره ووت

د اشنا د سترګو تږی

څه پر للمه لاره ووت

داددوولمرونو ستوری

(c) ketabton.com: The Digital Library

له رنګين مداره ووت

* * *

لاروېه هغه شپه مې
په خداى دومره ډېر ژړلي
ما خو هغه ورځ هم نه وو
دنن شپې په څېر ژړلي
هغه ورځ هم يوه ورځ وه
ښايي تانه به وي هېره
ته ما شوم وې که درياد شي
مو ده ډيره پکې تېره
ها لښکر چې وراغلی
زموږ کلي ته دژنو
د سور خولو هلکانو
د شېر بريتو ببر څنو
تورې سترګې يې ګور ګورې
يو نيم رګ سور د کرکنو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه مست په تکبیرونو

په ډلونو په اتڼو

هغه شپېرزلمي دې یاد شي ؟

ها چې دربې یې تو دې کړې

چې لُنګۍ یې کړې ګوزارې

ها چې څڼې یې کودې کړې

ها غور ځی به یې چې لنډ کړ

چې ټپې به یې اوږدې کړې

د شهید په یوه ټپه یې

د عالم سترګې لمدې کړې

ها چې ټولو ، ووې خدایه

»د مرګ سترګې یې ړندې کړې«

چې د بنګو په چلم یې

سترګې سرې ردې کړې

د چینې بر غاړه ناستوو

د چینې پر سر چنارو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په چنار کې قمري ناسته

او کوکو یې وار په وارو

سورکی اوښ مې راپسې و

د ګونګرو یې شرنګهارو

ټولو سترګې کړې راپورته

پکې پروت د مینې ښارو

ددې ښار دزړه په منځ کې

یو کاروان په ټپو بارو

جوړ لباس د لاروېو

له قربان او یکه زارو

خو نتلي زړه ته تللی

یو غمګین غږ د ستارو

او د مینې له دې ښارونه

راتاو شوی لوی ښامارو

دغه شپږ زلمې راوتې

د همدې ښامار په ښکارو

*   *   *

(c) ketabton.com: The Digital Library

وئ !داځه کوې خوب یووړې

لارویه رابیدار شه

کیسه بلې خواته لاړه

زوروره په کرار شه

څه به زه لارې ته سم شم

او څه ته پر سمه لارشه

او خله جېب کې مې خواږه دي

لږه خوله دې پې خوږه کا

د کیسې ودرانه بار ته

د غوږو ، ورته اوږه کا

هسې لاره لنډووپرې

چې اوږده را نه کیسه شوه

دا ته څه سترۍ ماشوم یې

چې دې دومره تلوسه شوه

لکه تار کیسه تر ووځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا خو زړه سوری پیسه شو

د کیسې په منځ کې ډیر دي

د ښتې غرونه ګړنګونه

له سینو وتلي غشي

او په تُورو پرې څانګونه

له خپل سر سره دي لوبې له

له ښامار سر جنګونه

پکې مینې هدیرې شوې

تشوي ډک پالنګونه

د کیسې دامنځ به پر یږدو

په خدای ډیره به ترخه شي

اوس ایله سر ماښام دی

هسې نه چې شپه پخه شي

د ښامار دوښو څاڅکي

به له سپینو ستورو جوړ شي

او غاښونه به یې ګورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې له ځینو ستورو جوړ شي

زخم زخم د زلمو به

له زرینو ستورو جوړ شي

دغه ټول ستوري به ګورې

چې یو بل سره جنګیږي

څوک به تښتي له مداره

څوک به ځمکې ته رالویږي

په کمرو کې به مات شي

په چینو کې به غور ځیږي

ژوندي دو پلونو تر منځه

شي دانه پکې د لیږي

* * *

په منځ منځ کې مه ویریږه

د کیسې پای ته راځمه

سپي دې غاپي رنګ یې ورک شه

د کیسې سرای ته راځمه

بس کیسه روانو مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا اصلي ځای ته راځمه

ته ما شوم وې لارویه

څپله مست اوښان کتاروو

ځونډوري یې وې غاړې

د ګونګرو یې شرنګهاروو

یو انډی به د غلې و

بل انډی په غشو بارو

کاش د ګیډې دوزخ نه وای

داد غشو خو ، ښه کارو

بل مو کارنه و ، خو ښکارو

ته به وایې د څه ښکارو

د کیسې والا ښامارو

ته هم ناست په یوه انډي کې

او ګنې به اوښ مغری دراوړد کړ

تا څپیړه ورکوله

الوتکه په هوا کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نا څاپي و کړ نڅيدله

ته به وايې د بارلاندې

ژوبله او ښه نړيد له

د يو بم بچى يې راوړ

هغه بلاربه لنګيدله

بم د غره پر څو که ولويد

خو د غرۀ يې مزه نه وه

شي کيدای چې وي وچ موری

يا يې مياشته پوره نه وه

تاګنې د مټ د پاسه

تو غندي په شانې کيښوه

ګڅه سترګه دې کړه پټه

ښۍ دې خلاصه ورته پريښوه

د ښي لاس دويمه ګوته

دې راکش لکه ما شه کړه

په خندا دې کريږ ه وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوا بازدې تما شه کړه

دغرور شونډې کړې بوڅې

دپولادو چلوونکي

دګنیو په بند بند کې

دې ترخه زهر شیندونکي

ستا پر خوایې الوتکه

په آسمان کې راکږه کړه

د توپ ښې ته یې جوړه

ستا ګنۍ او ستا اوږه کړه

دباروتو د زړه خوله یې

له ویشتو وړاندې خوږه کړه

هاغه غر چې یې آسمان ته

لږ نژدې څوکه رسیږي

چې اوښان پکې دوریځو

ددې څوکې تېره سرته

شپږ اوښان در ښتیا راغلل

(c) ketabton.com: The Digital Library

تش روان وو ته به وايې

چې بس بار په بريښنا راغلل

چې ګډوډ له هوا بازيې

د خوږې ننبې نظر کړ

په يو ، رپ کې يې د سترګو

درز له غره سره ټکر کړ

يوه ګردې کاڼي د غره يې

د ښتڼګ پر ځای مات سر کړ

يوې تبرې ترانګې د پرښې

لکه لورنيم په ټټر کړ

په مېښو که کې يې واخيست

ته وادايې لوی ارمان و

ها چې وړه يې په هوا کې

له هوانه کړ ه غاړه

الوتکه درې وړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګړنګونو پورې لاړه

پروزرو یې شادو ګانو

کړلې چیغې پیغې سازې

ځینو شوخو شادو ګانو

پرې د پاسه کړې میتیازې

موږه هم د الوتکې

غړمبیدنې واوریدلې

لکه ناوې له خوښۍ مو

ستر ګو اوښکې تویولې

پټې پټې مو په زړه کې

خوږې ګوړې ما تولې

لارویه تاته یاد شي ؟

چې ګنۍ دې پراوږه وه

ها اوږه دې پر اوږه وه

ها اوږه دې په دې وخت کې

له ګنۍ نه هم خوږه وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه ټول تاته ووې.

تا ویشتلې مبارک شه!

خدای دې مل شه، په دې غرو کې

درته تیر دنور سرک شه

خودې وخت کې یو نا څاپه

یو کیفیت درباندې راغی

ستا په سترګو کې وې اوښکې

څه هیبت درباندې راغی

د شاعر په شانې بل شان

شعر یت درباندې راغی

افسانې مو درته کړلې

حقیقت دربانې راغی

د ګنې له واړه بار دې

په یو دم سپکه اوږه کړه

اوښ چې غاړه درکږه کړه

دده خوله دې پرې خوږه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

له انډي نه دې راټوپ کړ

په ښاغلي غوندې ترپ کې

خلاص ګونګري داوښ د پښو دې

کړل ژرژر په يوه خرپ کې

د کاروان او ښان دی تم کړل

ديو دوو سترګو په رپ کې

ستا په سترګو کې وې اوښکې

تا وړې سلګۍ وهلې

ستا وړې وړې خبرې

په مرۍ کې ښخيدلې

ستا ګنۍ غوڅۍ سرې شونډې

دوې ګلپاڼې رپيدلې

ستا په سترګو کې خبرې

په څپو وې په غورځنګ وې

هغه شپږ د ګلو ونې

نس ته تيرې يوه نهنګ وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خودې شپږو شوکولې

له نهنګ نه پېښې د سنګ وې

شپږ اوښان له بره راغلل

یو ځاروان تش را روان وو

شپږ د ستماله هر د ستمال کې

تاو دوړانګو یو باران و

سپینو اوښکو کې راشنه مو

ځانګې ځانګې ارغوان وو

په دې هر د ستمال نغښتی

هر یو زړه زما جانان و

* * *

راشه راشه چې دې ښکل کړم

زما ښکلیه لاړو یه

ته زما دنغمو سیری

یه زما ماته زړګیه !

ددې شپږو لاړو یو

ها اووم ملګری ته یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکاروان دغزلونو

او سندرو څوری ته یې

یادونه: ګنی (ګنی) ۷ / ۱۲ / ۱۹۹۷ ناصرباغ

د ښاپېرۍ ورغوی پیر محمد کاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو شاعر وژنمه يو قتل کوم

ورځم د ژوند د جريدې پر سپينې ټنډې باندې
د خو نړي قاتل عنوان لګوم
يو داسې تور مې پر خپل دين او پر ايمان لګوم
چې په ژوندون کې مې څوک نوم وا نخلي
زه که شيدې شمه که شات شمه که قند او نبات
چې د ښار ښکلي مې په ژبو لکه زهر او ذقوم وانخلي
په هغو کلکو تکو سپينو اطلسي رسيو ملاتړمه
راکوزول چې پرې شين سترګي هوا بازله هوا
زموږ د کلي پرسم منځ باندې خوار بمونه
ځم نه ودريږم ملا تړلى د غره سرته خيژم
له هغې شنې پرښې را با سمه روسى توغندى
چې مې د ښکلي کليوال شپونکي دزړه په تودو وينو سور دى
هغه شپونکى چې په شپيلۍ کې به يې ژبه د څپو ګډه يده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په سندرو میوندۍ کې یې ملا له د ټپو ګډیده

هغه شپونکی چې یې د ستورو غونډې وري درلودل

هغه شپونکې چې یکه زارته یې سپوږمۍ د تورو شپو ګډیده

هغه دده په وینو سور هغه روسی توغندی

د کلي پېښ ته راوړم

چې ترینه درونداو تیره تبر جوړ کړي

په شکرانه کې یودوه درې منه غنم ورکوم

له ابرهیم نه په بخښنې هسې نه چې پرې بتان ما توم

په دې تیره په دې درانه تبر مې ځان وژنم

اد کې مورې لاس مې مه نیسه ځان نه وژنم کاروان وژنم

هغه کاروان چې همدا ستا زوی یې له کاره وایست

په جادوګر عشق یې د عقل له مداره وایست

هغه کاروان چې له چنار سره یې زړه پیوند کړ

چې له چناره سره څانګې څانګې و غځیده

چې د چنار پاڼې یې ژبې کړې پرې و غږیده

چنار اخستې د بر کلي له شپانه نه په زکات سندرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپینو اوبو کې به یې خامخاوي څښلي اوښکې

د کومې بورې کومې وراري هوسۍ

خو ما د ټولو ښوا وبدو سره

چنار د لرې کلي جانان ته کړو په مینه اهداء

خو جانان و نه ما نه

وې دې خبرو کې خبرې شته سندرې نه شته

خوند د باروتو په کې ډیردی او شکرې نه شته

پر هغه کلکو تکو سپینو اطلسي رسیو ملاتړمه

راکوزول چې پرې شین سترګو هوا باز له هوا

زمونږ د کلي پر سم منځ باندې خرو اربمونه

له توغندي جوړ په درانه او په تیره تبر چنارغوځوم

پریږدئ چې غرونه غرونه رنګ شي او چې خرپ یې واوري

دې زوروریې د ښایست پرکروندې باندې وسیوری کړی

پریږدئ جانان مې چې اوس لمر وویني زیړه زرغونه وویني

پردی چنار څه کوي خپله جامه شنه وویني

ورځم د برکلي کنډو ته د شپونکي شهید له قبر ځنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوګر دي کانې په ځولۍ کې راوړم

پردې دې نه ویرېږي ، سترګو ته دې لاس نه نیسئ ، نه یې ولم

زه پرې د خپلې نازولې او شاعرې شپې تندي ماتوم

نن مې لاسونه سره دي سترګې مې سرې

چې شومه دم شي شپه پخه شي او ویده شي خلک

هغه شاعره ښاپیرۍ که چیرته راشي د الهام له ښیښې

اسم آعظم به یې په پیڅکه د سالو وتړم

سلام یې نه اخلمه مخ به ورنه واړومه

له ډېره قهره به غاښونه ورته وچیچمه

ورته به ووایم ورځه په مخ دې زیړ ګلونه

وینې مې نه چې مې لاسونه سره دي، سترګې مې دي وینې وینې

ګوره کنځادرته کومه او له سرنه دې د ستورو ډک د سمال غور ځوم

بیا به آسمان ته په دې توره شپه کې څنګه خیژې !

اخر افغان یمه پرعزم باندې ټینګ ولاړیم

بس دی پر ما د جادوګر حسن منتر مه وایه

یو شاعروژنمه یو قتل کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه غوغا جوړوم شورجوړوم

خپلو سندروته پيغور جوړوم

لاس چې رانه وړې ګنې لاس دې په خنجر وهمه

زه مې په خپل زړه کې خنجر ښخوم

کوم وړي سپي ته مې دا زړه غور ځوم

تر هغه سپي ښايست نه سپی ښه دی

چې مې دالعل کړو ، ورپه غاړه وې په دې کوتي لعل زه څه کوم؟

وئ ! دامې چې په جادوګرو لاسولاس ونيوه؟ !

چا سندر مارې مې په زړه کې په کټ کټ وخندل

١٩٩٧/١٢/٢٢ پيښور ، ناصر باغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهوسۍ دشيدو بوی

بيا داوښکوله شبنم مو

وچ دسرو سترګو غاټول کړ

دپاتا ټغر مو ټول کړ

په جو مات کې مو بر وځې کړې هوارې

دزيړي شهيد په شانې زيړي لمر ته

مونږ په اوښکو امدې ورځې کړې هوارې

په ټټر کې مو ټکور کړل پرهرونه

زنګ مو ګډ کړ دغليم پر خنجرونو

دمرګ سترګې مو کړې ټيټې

دژوندون په برګو سترګو

دنظر لاس يې ور غوڅ کړ

دجانان دبڼو درګو

هر سهراب دزخمي زړه مو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوش د صبر نوشدار و کړل

په خندا مو پر هرونه

دلیلا د سر سالو کړل

مونږ ترا خه ترا خه وختونه

ډوب د شاتو په کندو کړل

غم مو ونیو له مری نه

ترې قلنګ د خوشحالۍ مو په زور واخیست

سپین لمنې ژوندانه مو

د تودې مینې تور واخیست

ډیرو مستو لیونو مو

په ورغویو کې اور واخیست

پاړو ګرو شازلمو مو

مرګ په شان د منګور واخیست

پرې مو وتړل د ژوند ګیډۍ ګلونه

***

زمونږ ژوند لکه نجلۍ زمونږ د کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د جنګ په ورځ پیدا شي

او د جنګ په شپه شي پیغله

ښایست په آیینه کې

اول موسکه شي بیا کټ کټ په خندا شي

چې نلۍ یې ښې رجړومه

د سلېزي ما شینګنې

سلایي یې ماته ستن د کلاکوف شي

د خنجر په څوکه خال پر زنه کیږدي

له چاودي بم نه وباسي نري نري تارونه

په کې وپېي مرۍ او مرغلرې

په ځونډویو کې یې پټې کړي هنداري

ترې نه جوړ کا امیلونه او هارونه

چې د مرګ موزیګی سترګې کا ورجګې

پسې شونډې کا ندي بوخې

له خندا نه پسې داسې تکه شنه شي

ته وا پاس دغره په سر کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زيګويو د مجاهدو وهي غاړه

او د هسک په لوري پورته

الو تکه تريږ نه و لاړه

د ليوه له خرمن جوړه

چندني چمبه په لاس کې

داد د نګو غرونو پيغله

کليوالې ټپې وايي

د ملالۍ ټپې وايي

دا د جنګ د وخت کيسې دي

چې په وينو تکې سرې دي

لا به خلاصه يوه نه وي

چې سل نورې ورپسې دي

هو منم چې ستا په زړه کې

ډيرې ډيرې تلوسې دي

چې ليوه وه چا وژلې؟

چې خرمنه يې چمبه شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنجلۍ په اوږدو ګوتو

ټپه څرنګه لمبه شوه

ښه ده غوږ کېږده زړګيه !

هغه شين ځنګل خو وينې !

چې د شنه دریاب په شان دی

چې راښکې پرې خوږ میده میده باران دی

چې پر سر يې د مرګ زيړه بيړۍ ګرځي

پرې د پاسه د بوډۍ د ټال باد بان دی

دا ځنګل داسې ځنګل دی

وخت ناوخت پرې د پولادو ږلۍ اوري

کله کله يې په غېږ کې

د باروتو سيلۍ ښو ري

د دوزخ د لمبو ستوري

د دې شنه ځنګل په غېږ کې

يوه زرينه هوسۍ ګرځي

ته وا سپين ستوري ترې ورک دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه زيږه سپوږمۍ ګرځي

داسې وخت و چې هوسۍ روغه هوسۍ وه

لکه اوس ليونۍ نه وه

د سپوږمۍ سپينې رڼا ته

دوو کبليو به رودله

دآسمان ستورو ليدله

يو سهار چې يې کبلي په خوب اوده وو

د هوسۍ تيونه تش وو

څو چې ډک تيونه راوړي

يو کبلی يوه کبلۍ وه

زيږي لمر ته ويده پريښول

لمر خپل ځان ورته هوسۍ کړ

دوی يې غيږ کې تاوده پريښول

کله وړانګه ورته ژبه کړي څټي يې

پلوشې يې خوا ږه ښکر شي ګروي يې

هوسۍ لاړه يوې داسې شنې ورشو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې سپاره پکې ډوبیږي

دبمونو تش ډولونه پکې توی دي

داوابنه چې په باروتو کې را لوی دي

لړ نه ډیر غوندې ترخه دي

د ګنډیر غوندې ترخه دي

خو هوسۍ یې خوري په خوند خوند

خدای شته ډیر ورته خواږه دي

په شیبه کې یې بس تش تیونه ډک شول

چې په پښویې تې لګیږي

پروښو یې تې لګیږي

ټکی ټکی سپینې پی ٔدي

دوښو پر پاڼو لویږي

له نشې او له مستۍ نه

دهوسۍ ملالې سترګې

سرې شوې څرخ وهي ګډیږي

دزمرۍ غوندې ځلیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه دوې ډیوې بلیږي

په قدم قدم روانه

مسته مسته ده نشه ده

دازرینه هوسۍ ګورئ

نن دشنو میو شیشه ده

دزړه سر ته یې ورکړې

دیرغل لړم لشه ده

کش او کړپ یې لرې واورید

څه یې شک په رړه کې تیر شو

نا څا پي یې لیوني غوربونه څک کړل

سره په وینو خوله لیوه یې لرې ولید

یو سور سوی یې په زړه تیرو بیر شو

نیزه باز یې له خپل قهر ځینې جوړ کړ

دجنګي آسپې په شان پر لیوه راغله

***

دهوسۍ په ښکر پیلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځنګله دلیوه زړه دی

له دې زړه نه دهوسۍ دشیدو بوی ځي

له شیدو څنې دلمر دشغلو بوی ځي

دچمبې له خوا ږه غړبنه

څه د سو یو نغمو بوی ځي

۱۳۷۶ دروژې مبارک میاشت پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ټپو يې ژبې واکړئ

غرله غرد سره ښښتی

جنګوي تندې د کاڼو

سل منۍ ډبرې رغړي

ته وا ميندې دي دبيا نو

له اوربويې خور جينونه

لاندې لويږي دګلپاڼو

ميندې بورې پر ګور ګورو

پر کرکڼو پر ممانو

درمندونو کې راتوی شول

کټوري داورله زاڼو

لمر هم ټول سيوري وژلي

دژوندون د شنو بکيا نو

د شيرين وطن په نوم دې

فرهادي تيشه در واخله

ډبرينې دروازې کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې غرونو خڅې پڅې
چې غولا نځې يې شي ډ کې
دژوندون چينې دي وچې
په دې غرونو کې بنديان دي
زرسيلو نه د طوطيانو
په نبا تو يې ماړه کړئ
په شکرويې ماړه کړئ
د مرګي تندې ځپلي
په سندرويې ماړه کړئ
چا رانجه ورباندې ښنبلي
چا په غشو دي ويشتلي
پر ټپونو يې دوا کړئ
په ټپو يې ژبې وا کړئ
په کټ کټ يې په خندا کړئ
آوازونه ورته راوړئ
پر وازونه ورته راوړئ
دوطن په شنه آسمان کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې خواره واره په سبل کړئ

پرې جارو د جنګ لوګي کړئ

جوړ د سولې ترې امبل کړئ

*　　　*　　　*

له تبې د رواخله پاستی

چې ډم ډول ته ورکړ لاستی

ډنګه ډنګه د ډول غږ دی

د ټپې د کهول غږ دی

زنګوي ستوري په غېږ کې

په ګړنګ کې راټول غږ دی

د خپل داغ رانجه يې څښلي

ناست د سرو وينو په رنګ کې

بيا د سوي غا ټول غږ دی

ورته ځير دی داسې ښکاري

د نرګس سترګې يې څاري

وايې بيا به کله پا څي

چې محشر جوړ شي او نا څي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د روح پر وچې للمې

نغمې څاڅکي څا څکي څا څي

پاس پرې ناسته قمرې ښکلې

د ګل ونې کږه څانګه

یې لیندۍ غوندې راښکلې

دآواز غشی یې راشي

داسې خوږ مې پر زړه لګي

چې رګ رګ مې په ګډاشي

لاس د یار مې ږدي پر سترګو

ټولې ګوتې یې رڼا شي

هغه خدای چې رانه ورک وي

په هر لوري راپیداشي

*　　*　　*

ځئ چې غشي لیندۍ واخلو

دلیوانو په ښکاروو ځو

یو څو نوې ټپې واخلو

په قربان او په زاروو ځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګورئ ! دازمونږ شعاردی

دلیوه پر سترګوزاردی

هسې نه چې یې پر تشي

چیرې و لګیږي غشي

چې څرمنې یې سورۍ شي

زمونږ کار به بیا ښه نشي

هو لیوانو ته اخیستي

مونږ د غشي په تلي دي

چې بې رحمه یې وژلي

سل هو سۍ او زرکبلي دي

په هنر هنر به وچې

دلیوانو کړو څرمنې

ترینه وبه خر یو پاکې

هغه شنې ځیږې وژغنې

په وطن کې مو بې شمیره

شته درانه درانه توپونه

د ډولونو په شان ګیدړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وازې خولې لکه دیګونه

چې له خولې نه یې راوځي

د دیوانو آوازونه

په اوازکې یې اورونه

ښاپیرۍ یې دي وژلې

سو ځولي يې کورونه

د دیو غږ به ترینه واخلو

شوراو ځوږ به ترینه واخلو

د هر توپ پروازې خولې به

دلیوه ځرمنه تاوکړو

په کې تود په سراوتال به

سازد سولې او دنیاو کړو

پیښور۱۳۷۶ تله۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به راځې، ته مې په خوب ليدلې

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

پرسردې تاو ود هراتۍ تورد لونګې، د کندهار زليمه*

په کې غونچه غونچه ټومبلې تور لشې اوزرين رنګې غنم

لشې لشې بانه دې نېغ وو ، شمله دارزليمه

اسمانې آس دې تر پښو لاندې مستانه روان و

په شرنګا شرنګ لکه موزونه ترانه روان و

پر مخ روان لکه روانه زما نه روان و

قدم قدم يې ود سرد استا دانو استاد

ته وا چې نال نال يې چا جوړو له تيشې د فرهاد

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

دغه دزيړې زرغونې تر پلو شو لاندې شنه غرونه وينې !

زرين وزري طاووسان دې استقبال ته ولاړ

دغه د سر د شفق په شال پټې رڼې ويالې روانې ګورې !

درته وريښمينې څڼې بيا دې ښاپير يو خورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به راځې ته مې په خوب ليدلې

ولې به نه راځې ، نو خود به راځې

چې يې ستا نوم زموږ پرټنډو ټک وهلی و په شلو ميخو

تر تو رولاندې مو په پرې سرونو ستا په خاطر

شهيدانه رقصونه ډير کړي دي

د خپلو وينو پر ځادرمو ستا په نوم ، نفلو نه ډيرکړي دي

زموږ د پيغلو پيغلو خويندو د سينو په غو ځولو باندې

د ی المانو قصابانو چړې ډيرې پڅې

راځه راځه دزړو نوبت کې مو نينې دي د پولادو پخې

بو.ن يې واخلې تېرې داړې شي د مرګ ورته له وېرې پڅې

ته به راځې، ته مې په خوب ليدلې

ترتا قربان، دصوفيانه نظام منصور سرداره

للمي غاټول ته پر خې پرخې، پسته ور، بارانه

رنځور وزړونو ته اناره دانګور سرادره

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

په خامو پيوها لمدې چړې رندې دي رندې

هغه په تاندو وينو سرې تورې نن زنګ خوړلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبربه نه يې چې مغرورې فرعونې ككرې

د دريابې قهر زرين غوندې نهنګ خوړلې

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

د سخې جان سپينو كو ترو د رته لويه سلامې نيولې

تر تا جار يږې خوايې ستا غوندې زلمې نيولې

او ښکو تا بيا د جوړو لو ستاو تاج ته د غمې نيولې

كر كې ځپلې يو د سختې مينې ډير تږې يو

يه تر الما سو ځليدونكيه او ځپانده روده

په غورځنګو نو شه په تور كمر كې لاره باسه

زموږ د بخت پاچا راځه پښې دې مه وباسه

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

پر سردې تاو د هراتې توره لونګۍ ، د كندهار رزلميه !

په كې غونچه غونچه ټومبلې تورلشې او زرين رنګې غنم

لشې لشې باڼه دې نيغ و وشمله دارزليمه

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

۱۹/ ۱۰ / ۹۸ پيښور ناصرباغ نوې كمپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپیرۍ زما همزولې

ښاپیرۍ زما همزلې، او نغمې ترما مشرانې
ښاپیرۍ تر ګرانۍ تېره. خو نغمې رابانديې ګرانې
ښاپیرۍ په خوب کې ویښې، او ښاغلي نغمې راوړي
ښاپیرۍ په ویښه راشي، خوبولي نغمې راوړي
ښاپیرۍ بده بلاده ، واښکي واښکې له تاک واخلي
زما په زړه کې وغزیږې، رانه واکې دواک واخلي
چې منکر شمه له مینې، دا نو ځان راته ښکلا کړي
ماشومتوب ته مې را ستون کړي ، افسانې راته رېښتیا کړي
ښاپیرۍ د اختر شپه ده ، زه د بر کلي ماشوم یم
مرګي څو راته نیولي، خو ژوندی ددې په نوم یم
له بدرنګ جنګ نه مې ساتي ، ښکلي غرونه رانه تاو کړي
شین د شنو بنګړو له شرنګه ، ساز د سولې او نیاو کړي
خو چې وخت د ښکلي جنګ شي، شنه بنګړي ایسته ګوزار کړي
د منصور سکنۍ خور شي، سپینې لیچې راته دار کړي
زه یې توري د غزل کړم ، د لونګو دا یې راکړي
خو چې وربۍ د مستۍ شم، د شنو بنګو دانې راکړي
ما د ډول په غبږ کې نغاړي، ګړنګونو له مې یوسي
د نغمو مستې څپه شي، غورځنګونو له مې یوسي
ښاپیرۍ له قافه راغله، زمونږ کلی ور معلوم دی
په لجرومه کې یې کښلي، په وریښمو زما نوم دی
په لمانځه چې ودرېږم رکعتونه را نه هېر شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپیرۍ مې زړه ته راشي، جنتونه رانه هیر شي
ښاپیرۍ د ګلو ونه د غوټۍ نظر به راکړي
ښاپیرۍ سخي ملنګه، د خولګۍ نظر به راکړي
ښاپیرۍ د شعر الهام شي، کله کله تری تم شي
د زمري غوندې یې ځارم، ښاپیرۍ د هوسۍ رم شي
ښاپیرۍ کلي ته راغله، ښاپیرۍ به غره ته بوځم
ښاپیرۍ د مینې تنده ، ښاپیرۍ به زړه ته بوځم
د رحمت وریځې راغلي، پرځنګل به باران وشي
ښاپیرۍ تر کوچو سپینه، تکه سپینه غوا به لوشي
ښاپیرۍ بېګاه ته راشه، اوس مې ښه کاروبار جوړ دی
په زرګرې شپې مې تاته ، نن له ستورو نه هار جوړ دی
ښاپیرۍ زما استاذه، پر غزلو یې لاس بر دی
راښودلی یې په خوب کې، د سندرو پیغمبر دی
ښاپیرۍ مې سپینه بازه، شین د زړه کوتر مې وخوري
په پنجو کې مې ور ټول کړي، په هنر هنر مې وخوري
ښاپیرۍ په سفرځمه، د خبرو ځوری راکړه
خاماخا که شین طوطي شوم ، د شکرو ځوری راکړه
ښاپیرۍ مراقبه شوه، ښاپیرۍ خبرې پرېښوې
مروره رانه ګرځې، ترې نه مات مې یو بنګړی دی
ښاپیرۍ ته ملامت یم ، ترې شکولی می ځونډی دی
کچ او کیچ یې وړم د لیچو ، شنه بنګړي به ورته راوړم
د لونګو دمریو ، ډک ځونډي به ورته راوړم
چې له ځان سره روان شم ، ښاپیرۍ را سره مله شي
د ستړیا متاع مې لوټ کړي ، مهربانه غوندې غله شي
که نړیۍ مې مخالفه، ښاپیرۍ مې په طرف ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چـــې امـــامـــه د ګلـــونـــو ، او رڼـــو پـــرخـــو د صـف ده
د اخـــلاص ځـپـيړې ورکـــړم ، چـــې کـوم ديو د وسواس راشي
زه چـــې دو مـــره ريـاضـت کړم ، ښـا پـيرۍ بـه پـه لاس راشي
ښـــا پـيـــرۍ رنګـونـــه راکـــړه ، سـرو غـــاټـولـو رانه غوښتي
ګلابـونـــو او نـــرګـــسو ، آن چـــې ټـولـــو رانـــه غـوښـتـي
ښــــا پـــيرۍ پـــه غـنـم لـوکـې ، زمـونـږ بـرکـې تـه راشي
د حـــجـــرو د جـومـــاتـونـــو ، د ګـــودر کلـــي تـــه راشـــي
رږلـــۍ بـند له کلي تـاو کـړي ، شـيـن قـرآن پـه غيـږ کې واخلي
زمـــونـــږ کلـــی بـــه د امـــن ، او ايـمـــان پـــه غيـږ کې واخلي
اوس بـــه ول د ځـــڼـــو راکـــړي ، لـــو کـــومـــه مـــلا تـــړمـــه
يـــوګـــيډۍ قـــبولـــه شـــوې ، پـــه آمـــين دعـــا تـــړمـــه
نـــور قـــلـــم بـــه مې سور ګل شي ، په خـــوږ لاس کـې مې کرلی
ښـــا پـيـرۍ پـــه شـيـــن د سـمـــال دې ، غـوځ ورغوی را تړلی
کـــه له تـنـدې مـــرمه مـــرمه ، که ژونـــدون ســـراب شي

مرغلره خـوله به راکـــړي ، ښا پـــيـرۍ بـــه شـيـــن دريـــاب شـــي

پېښور ۱۲/۱۲/ ۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

شین همځولی ((دځنګل دلیک ځواب))

مینه مـــې ومنــه په مینـــه مینـــه

ستـــا پـــر کرکنه پر مـــمـــانـــه سلام

ستا دنـــبـــتر پر زلفـــو زلفـــو سلام

ستا د ځـیـــړې پر پانه پانـــه ســـلام

چې ستـــا پـــر ســر ده له کتـــاره وتـــې

پر هـــاغـــه سترې ناسته زانـــه ســـلام

* * *

لیـــک دې ځـــه ډیره موده مخکې راغی

هـــی هـــی چې زه دځواب تـــاب نـــه لرم

دخـــیال نـــیـــلـــې مې ګوډ په نیمـــه لارکې

مـــلـــونـــی یـــې پری پښه په رکاب نـــه لرم

دشـــعـــر پـــادشاه ته یې شاګرد دی یـــمه

بې لـــه تـــا شـــین دشعر کتـــاب نـــه لرم

* * *

داســې خـــومـــه وایه چې هیر دې ډیر دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرانه پادشاه مې تــه يــې پيـر مې ته يې
په وينښه هم زما په ســترګـــو کــې يـــې
د سهار خوب مې يې تــعبـيـر مې ته يــې
د زړه هـــنـــداره د رپــــــســې ګـــرځوم
د هغه ستر نقاش تصـــوير مـــې تــه يـــې

* * *

ګــــرانــه زه ډيــر د ميـــنــې وږې يمه
لکه يــتـــيـم مـې پر ســر لاس تـــيـــروه
ما سره غـــرونـــه غرونـه مـــينـه کـــوه
زمــــا پــر زړه د هـــنــر لاس تــيـــروه
په تور کـمــــر کې هم چې ښکلي ګـــورم
پرى ښه روښان د جـــــوهـر لاس تيـــروه

* * *

خالي لا ســـــونـه مې له ستـــورو ډک کړه
چې پرى لمنه د سپـــــوږمــې ونـــيســـم
ستـــاونــې د ننګې دعـــا ګانـــې زمـــا
د ښکلا عــــرش ته بـه ځولــې ونيســـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ګیدړ خیال وخـتــونه برند دي ولــې ؟
لنګه زمـری بــه تـر لکــی ونیـــسـم

* * *

ته د خـــدای شیـن باغ یې ښامارخونه یې
چـــې ګنــې تا دلال ثـنـــا ویلـــې
زرګـــونــه کـاله تـا دحـال پـــه ژبـه
دهـــغـه ستــر جمال ثـنــا ویـلـــې
تـــا دبلا ل درنګ پـه تـوري تـــوري
دپـــرښـــتـو دخـــال ثـنـــا ویـلـــې

* * *

ما بـــه سوما ګنهې دخپـلـې غیـــرې
دهـری شـــنـې ونې پـه سـردې قسـم
شـــراب شـراب به زما شعـر جـوړوي
پر شـــرابـونو دکــوثـــر دی قسـم
لــــه دردهډکه مې غـــزل تـــوري لـره
پــرشـــــهیـد غــابنې دپیغمبر دې قسم

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه چې ماشـــــوم وم افسانې مې خوښې

چـــې ترابـــان بـــه ګـــل انـــدامه یو وړه

مــــــاوی چې ته به وې قـــاصد جوړشوی

تــــابـــــه خـــبـــــره تـــر بهرامه یووړه

په دریم ګـــــام کې به شـول ښکیل ترابان

کـــــه دا ولجــــه بــه یې دوه ګامه یو وړه

* * *

ته خــــــو اوس هم له شنو خوبونو ډک یې

په خـــــوب کې ډیر زیـړي ګلان رالیـــږه

د ګلابـــــونو په رنګونـو کـــې رنـــګ

هـــا ســــــور وزري بـلبــــلان رالـــیـــږه

یــه د سنـــدرو مرستـــنـــد ویـه زمـــــا

د غــزلـــونـــــو غـــزالان رالـــــــیـــږه

* * *

لــه مــــــانـــه ښکلیو تښتولی زړګــی

څــه چې راپـــــاتې وه سـندرو وخــوړ

یو څه شین رنګ شـــو تاته لیک پری لیکم

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه هم داوښکو مرغلرو وخوړ
د سر ښيښه کې چې شو ګل دفکر
وينو ته تږو په ډبرو وخوړ

* * *

يو څو خيالونه نوي لوزي لرم
ځان سو ځوم خو دغزل اور غوارم
منم هوسيو دې ګيلې راوړي
داګلالۍ قافيې په پور غوارم
دژوند درياب لرم څه مړه خونه يم
دڅپو ژبه وايم شور غوارم

* * *

ان ترسهاره دې غم وينې ساتي ما
شپه رونوم تاته شپېلۍ غږوم
دناصر باغ دشهيدانو ترڅنګ
دهديرې شاته شپېلۍ غږوم
ستا د شهيد شپونکي وير نه وايم
د "پسرلي ماته شپېلۍ" غږوم*

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

ستا درنــو چـــینـــو دتـنـــدي مينه

بـــــس د "درويش" په ترانو مـــاتــــوم*

"پيـکـــار" اشنا يې له سپين غره راوړي*

خـمـــار دبنګ په پيمــانــو مــاتـــوم

له ولولـــــو ډکه هـوســـۍ تـــلوســـه

د "غضنفر" پـــــه افسانــو مــاتــــوم*

* * *

تــــــه واچې ستا دسيلۍ شغ پـــه کې دی

د "کليــــــوال" مستــــې سنـدرې اورم*

د "شاســـــعود" په پادشهۍ کې ګرځم*

نغمې د "مستـــــــې قـــلنـــدرې" اورم*

چا زهر هم دخندا جـــــام کـــې راکـــړل

له چا ترخې ترخــــې خـــــبـــرې اورم

* * *

په ويښه وينم لکه خـــوب ښـــــاپيرۍ

پر مايـــې زيـــرې دغـــزل کـــــړی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دچا اواز لـــــکـه دشـــاتـــــو خـــــوږو
خدایــــــږو په مـاخوبې څه چل کـړی دی
وی: ته خبرې کـــــوه چوپ یې ولـــــې ؟
کاروانه چیرې دې مــــــزل کـــــړی ده ؟

* * *

یوه شاعره هم په خوب کـــــې راځـــــي*
سوریې کمیس وي دالوان اغـــــو ستـــی
شـــنــــه یې لستو نې لکه ستـــا بنفشـــې
او سپـــیـــن پرتوګ یې وي دسان اغوستی
ته یې راشیــــــن په تورو سترګو کـې وې
موسکی نظر یـــــې وي ایمان اغوستـــی

* * *

کله چې وخـــــانـدي رښتـيا وایــــمــــه
غونډیې غونـــــډې شي ارغـــوان ګلـونه
روښـــــان تندی لـــري دلمـــر دذاتــــه
شنې رزغــــــونې کاندي باران ګلـــونـــه
شرنګ دپایزیـــــب یې وي قدم په قـــدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورپيي وروستو وي روان ګلونه

* * *

خوږه خوږه د ځپو ژبه وايي

په غورځنګو لکه درياب روانه

لکه ټپه په ساز کې تاوه راتاوه

سره د ډول او درياب روانه

پر بد رنګيو به ير غل راولي

لکه د ښکلي انقلاب روانه

* * *

رانه وي شمع لګيدلې پاتې

په شومه دم کې شم له خوبه راويښ

د خوشحالي او ښکې مې سترګو کې وي

په ښکلي غم کې شم له خوبه راويښ

غزل غزل شمه نغمه نغمه شم

ويده قلم کې شم له خوبه راويښ

* * *

شمعې ته ګوره خو په سترګو کې مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تللي خــــوب يو سترې سيورى نا ست وي
شمع قـــــلم شــــي او خبــــرې كــــوى
پر سريې شيــــــن د غزل تورى نـا ســت وي
شمع نښتر شي ، شمــــــع وغــــځيـــږي
پرې سور وزرى غـوندې ستورى ناست وي

* * *

را نژدې زړه ته تر ليـــــلا نــه ډيــريـــې
دا لرى نه ده چــې مجـــــنون دى نه شـــم
خـــــــداى مې دې ګل ستـــا دلمنې لري
د چا پـه ســـــترګو كې زرغون دې نـه شـم
چې مې له څانــــــګې زر شهبازه جوړشي
شم دې ادا نه چې ســــــتا زيتون دې نه شم

* * *

زه به په كـــــلي كې كـوكـــنــــا ر وكـرم
چې ستا مــــــچۍ راشـــــي ګلونه يو سي
او كه پر كـــــلي ږلـــــــــۍووريــــــده
نو هسې نه چې تـــــش څانګو نه يـو ســي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای مهربان دیګونـــدې شات شي آشنا
زمــــاله غزل نه دې لفظونه یـــوســـــي

* * *

چــــې ستا له غیرې یې ګــلونـه راوړل
مــینـــه د هغې ځانــګې اوروه کنـــه؟
هسې پـــه خپلــوکې خبـــره کـــوو
سپینه خولګـــــې مې باندې پور وه کنه؟
ته په ایمان،د شپـــونکې ورور شپیلۍ یې
دا سرافیل د شپیلــــې ځورو ه کنـــه؟

* * *

رانــه خـــبره اخـوا دې خواشي لــــږ
ګرانه چې تـــــیــــرې خاطرې دې ګورم
زه چې مرغان اورم چــــې ونـــې ویـــنم
ترپانــــوډیرې خــــاطــرې دې ګـــورم
هیر به مې ډیـــــروي دومره ډیرهم نه دي
رایادې ، هـــــیرې خـاطـرې دې ګـورم

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پیښور ګرمي به سوی ومه

خوترنم دې دباران را په یاد

دومره ښاغلې دبیلتون هم نه وم

تاکړی په سترګو کې یاران راپه یاد

ډوب لا په وچو کتابو کې نه یم

اوښکې لا پیژنم ګریوان را په یاد

* * *

بیا پسرلی درغځوي لاسونه

بیا د پښو ییلو بنفشو موسم دی

ډک دشبنم کنډول پرسر دغاټول

توره بلبله دنشو موسم دی

برګې رمې کوي تکمیل دښکلا

وچې شپیلۍ دشنو ورشو موسم دی

* * *

غواړمه دوې لسیزې شاته لاړ شم

ستا دزلمي غرځه کیسه راواخلم

پری کرونـدی دزړونو کرمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لپو لپو تلوسه راواخلم
داغ د بارو تو شته د ذوق پرلمن
اوس به د مښکو گلکاسه راواخلم

* * *

ها تورکمر پرسر يې سپينه سپوږمۍ
لکه ډولۍ چې پر تور اس تيروي
دي په رگ رگ کې يې سپين توري راشنه
هره شپه کومې ته الماس تيروي
ته وا چې سر يې پر اسمان لگيږي
د سحر لمر يې پر سر لاس تيروي

* * *

همااغه دی ! هغه غرڅه اوس هم وينم
د هاغه تور کمر پرسرولاړ دی
ښکر د الماسو يې سپوږمۍ ته رسي
ستر گو کې ستوري لکه لمر ولاړ دی
ديوه پردي ير غل څرپې يې واوريد
څک څک ، غوږ غوږ ، خنجرخنجر ولاړ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

غرڅه نشه ، غرڅه دمیو ډکې
څو تنکۍ څانګې د سوما خوړلې
غرڅه د شنه ځنګله مجنون وګڼئ
غرڅه دی «څڼې دلیلا» خوړلي*
څنګه غلام شي په ګل څانګو کې یې
قلمي ګوتې د باد شا خوړلې

* * *

غرڅه پریږده په جنوبي ځنکل کې
د شمال خواته د شمال سره ځم
د برګ وزرو الو تکو پر سر
له یوه زرین مارغه د خیال سره ځم
د لمر په رنګ ، رنک سره دانه د باران
خورم په ټالۍ کې زرغون ټال سره ځم

* * *

له سپین سالنګ نه یې لمر ټول ونیو
له روس نه دومره الو تکې راغلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کــوچ پــکې نشـــــته خوله اور نه ډکــې

ګــورئ داو سپنېـــــغړکې راغـــلـــې

دمـــه یې وکـــــړه دبا ګـرام پــــر ډګـر

داپـــه لټـــون دکومې ورکـې راغـلـه ؟ !

❋ ❋ ❋

یـــو څـــو شیــــن سترګو نا اشنــا وګـړو

پــه برګ وزرو کې بـنـزیــن واچـــول

پـــر ځـــــای دزړونو یې پـه لاس دشیطان

سیــنو کې تـــــور کانـي دکین واچـــول

داور بـمونــــه یې دلـــــپـــــو لاسـو

پر دعــا ګانـــو پــــر امیــن واچـول

❋ ❋ ❋

دا بـــرګ وزرې پـــــه دوره راوتـــــې

زمـــورږ دکلي پر سـر اور تـــویـــوي

دا ظـــالمان پر ځیکر ولي زلـــمیـــان

له ځـــوان زړونـــو نـــه یې زور تویـــوي

پر سپینو لیــچو یې ســــرپـــه ونـه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تریـــنه د شنو بنــــګړیو شور تـــو یــوي

* * *

راغـــلې دوړو شاهــــینـانو پـــه شان

سپینــو کوترو نه یـــې بــــام اخـستی

په مـــازدیګر کې یې چـــــړې دې ښـخې

زمــوږ له کلي یې مابښــــام اخـستــــی

بــس په زخمونو یې نما نځلــــي یومونږ

رانـــه یې ګـــــرد ســـره آرام اخیـــستې

* * *

هــغـــه ده درومي دځنـــګل پـــــر لـــور

چې ځــــوان غرڅه رانه عدم ته یو ســـي

کبـــــاب یې وخوري له شــرابـــو ســره

ښکر دالـــــما سو یې موزیم ته یــوســي

له مســــتو سترګو نه یې رنګ دغورځنګ

دمرګ دتــــوري شپې تورتم ته یـــوســي

* * *

غــــــرڅه سرې سترګې پـــاریـــدلی ولاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر پښــــــوزنځير د «ليلا ځنې» را تاو*

هلته ملا مــــاتې سو ما هــــم ويـــنمــه

تر مـــــلايې سرى دوريښم كنــې راتــاو

دماتې ځـــانګې لاس يې غاړه كې پـروت

ترى سورځــنـډى سپينې مشكونې راتــاو

* * *

دبــــــرګ وزرو الــــــو تـكــــو وزر

دشنو نښــــــترو پر ســـــرونـــو لګــې

يو سيل د سرې اوسپــنــــې غشي راځــې

دتور كــــمر په ټـټــرونـــو لــــګــې

آه دغرڅه د پــښـتــې خرپ مې و اوريـــد

بـلـــې لمبې يې په ښـكرونــــو لـګې

* * *

غــــــرڅه له ډيره درده كــړيــكه وكـــړه

درزونــــــه وكـــــــړل دكمر ډ بــــرو

دځوان غرڅــــه كړيكو ته ټينګې نه شوې

مـــنـډه اخيستې ده لــــښــــكر ډ بـرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژور ګرنګ له ازانګو نه ډک دی

راپنځولی دی محشر ډېرو

* * *

غرڅه دمستې ځوانۍ درد اخیستی

کله په پښو کله په سر ګډیږي

په ګډیدونکي نظر هر څه ګوري

ونې ګډیږي او کمر ګډیږي

پر سر یې بیا دبلا سیوري راغی

چې یې داوسپنې وزر ګډیږي

* * *

شو نابېره برګ وزرو ته ځیر

داله آسمان څنګه پړانګان وریږي؟ !

پری زنځیرونه راشیوه شین سترګي

ته وا کړۍ کړۍ ماران وریږي

خدایه ! ورولیږه له غیبه درمان

جهان دردونه یې پر ځان وریږي

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شنـــه ځـــنګله په هغه لـرې خـــو کـــې

ماته دبر کـــلـي شپـــونکـــې ښـکاري

ټوپـــــک په ښه او د پړانګ په څـــوکې

داسې پـــــه برید لکه زمـــرې ښـــکاري

ګوره شین ســـــترګو نه به ښکار خطا کړي

زړه د تور سترګي کـــــې غورځې ښـکاري

* * *

هـــه هـه غورځې له ډیـــره درده کـــوي

له ملـخـــي ټوپک یـــې اور وریـــږي

ها سپین زنـــځیر په سرو ګولیو ولـي

پر هغو شنو ستـــــرګو هم تور وریـــږي

په ترپ داو سپنې پړانـــــګان تښتـــــي

او پر زخمي غرڅه تـــــکـــور وریـــږي

* * *

غـــــر څه پر کاڼو باندې خـولـه ښخه کړه

په مـــــو ملایي پسې کمر څـــیـــــر وي

غـــــر څه د ځـــوان ولي اروا وبـــــولئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ښکر د تور کمر تېر ځیر وي
ته وا ، علي په ځلیدونکي توره
دیوه تور کافر ځیګر ځیروي

* * *

له تور کمر نه شنه لښتي روان شول
درومي د کلي تر ګو دره رسي
په دی اوبو کې مملایي ده ګډه
دژوبلو ژښو تر پرهره رسي
ټکور ټکور ژړي پیا توري په لاس
ځي دجنګونو تر ډګره رسي

* * *

د شعر با دشاه ستا حماسي افسانې
تر حقیقت نه هم ځلانده وینم
تر شعر نه شنې ونې دې بُوری مه شه
دزړه دعا په وینو تانده وینم
تل دې سپوږمۍ ستا دنښترو پرسر
دنور په تار کې اویزانده وینم

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د تورو لړو په خلوت کې غلی
په شنه چمن کې لکه پیر ناست یې
یار ! د سهار د خوب کاروان یې زما
د یوه رنګین غوندې تعبیر ناست یې
زر ښاپیرۍ مې د زړه تخت ګرځوي
پکې باد شاه پکې وزیر ناست یې

* * *

ته د شعرونو شین همځولی زما
د سور وزرو بلبلانو کتاب
ستا له ګلونو نه مې رنګ راوړی
وړمې تری خیژي ستا د لیک د ځواب
لادې بل باب ته رسیدلې نه دی
کاروان طالب طالب د مینې د باب

په نښه شوي:

دښایسته غزل بون محد صدیق پسرلی دغزلونه مجموعه ماته شپیلۍ. پیاوړی شاعر درویش درانې ، زلمې نازک خیال شار عبد الله پیکار ، پیاوړی کیسه لیکونکې اسد الله غضنفر ، دمستو شعرونو شاعر کلیوال ختک ، ددری ګوټیزې دایرې شاعر شاه سعود ، یوه افغانه سندر ماره چې خوراواز یې افغانستان رایادوي ، زما ایډیال شاعره چې په انساني ځیرو کی مې نه ده لیدلې ، چې دبوی ښکلې اروایې زما دتصویر په ورکه جزیره کې اوسیږي چې حضور یې وخت په وخت په شعرونو کې احسا سوم دلیلا څښې زمونږ په غرونو او ځنګلونو کې یو ډول ځنځیري وانښه دي چی اوبدل شوو کو ځیو ته ورته دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیونیه سندر ماره

که دګلو څانګه څانګه ، پاڼه پاڼه

په روپۍ روپۍ خرڅیږي

چې روپۍ درسره نه وي

ته به څه کړې ته به څه کړې ؟؟

که بازار کې د مرغیو پیې خرڅیږي

که له غمه وي خوب وړی

لکه سیند چې یو سي مړی

د سهار لمونځ دی قضاوي

په پنجره در ننوتې

د ځنګله توره بلبله

په مېښو که کې سندره

په وزرو کې یې ستوري

او په ستورو کې یې پټه

له سپوږمۍ درته رڼا وي

په منګول کې یې راوړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو تنکې ګل د سوما وي

او د غرونو پر سرونو

زیړی لمر وي څرک وهلی

که له ګل نه ،له غوټې نه ، له ګل پاڼو

لپه نه شي ډکولې

چې يې وشيندي د ښکليو پر سرونو

د ښاغلیو پر سرونو

او د دنګ دنګو ځلیو پر سرونو

داسې وکړه چې داغوږ دې را نژدې کړه

لیونی یمه له راز دې خبرومه

د ښاغلیو له انداز دې خبرومه

یوه ښکار ته لکه باز دې خبرومه

که ګلان غواړې د غرونو او د ګټو پرسرونو

څپلۍ وباسه په پبلو پښو روان شه

داغزیو ، د سکروټو پر سونو

دُعا تو یه کړه له لپې

لپه ډکه وړه له ناره

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهه لاره ، وهه لاره

څو د مینې تر تم ځایه ورسیږې

د ښکلا تر لویه خدایه ورسیږې

ها غه پورې خلک و پیژنه دوی دي

چې مې سترګو کې د یار کري ګلونه

او به خور ته یې له مونږ نه اوښکې غواړي

د سرو وینو د پرهار کري ګلونه

ورته ګوره د اغزو په خیر ولاړ دي

دوه درې نه دي ترزرګونو ډیر ولاړ دي

ډکه لپه د سکروټو

کړه په پښو کې ورګوزاره

له نرګسه تر ګلابه

د بلبلو تر چغاره

یوه شنه لاره پیدا کړه

لیو نیه سند رماره

پیښور 1999 / 10/12

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

دنګېدلې یوه تېره ده له پانه
ده څرګنده ګړندۍ لکه بیانه *
یوه غشي په کمان کې ځان راښکلی
په هوا کې په مستۍ ځي یوه زانه
د سپوږمۍ نغمه په خوله توره بلبله
په مښوکه کې یې تکه سره ګلپانه
کومې نجلې په کې تال دی اچولی
پر بیا لې باندې ولاړه ده بیکیانه
په اوبو کې منتشر دي دوه تصویره
یوه تا بلو ترې نه نه جوړ کړه ناجانه
انځور ګردي انځورونه پنځولي
پرخه پرخه د ژوندون پر هره پانه

* د بیانې او روانې تیرې تشبیه د یوه عربي شعر تر اغېز لاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شغ

شـــغ شـــو راغـــلـــې شـــغ شـــو لاړې

پـــولادي بـــرګـــې کـــوتـــرې

نـــه يـــې زده غـــومبـــر دمـــيـــنـــې

نـــه يـــــــې رپ وهـــــــــــي وزرې

***

پـــرې اوښـــانـــو مهـــــارونـــــه

تـــــر هـــــا پـــــورې رغـــزي تللي

داوښـــه پـــه پښـــو کـــې بيـــا دي

دګـــور ګـــرو اغـــــزي تـــلـــلـــي

***

بيا بـــرګـــۍ پـــه هـــوا ګـــرځـــــي

تـــــو غنـــــدي ولـــــي راولـــــي

داچـــې پـــاس پکـــې سپـــــاره دي

تـــر شيطـــان دي هـــــم نـــاولـــــي

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســـــورکـــــې اوښ وهـــې ترپـکې
پـــه لمـبـــو يـــې پـــــټ وري دی
يـــو ځـــو ګـزه تـــرې نـــه اخـــوا
غـــــو رځـــيــــدلـــی کپـــری دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدرګه

تـــه دستـــو رو شـــاتـــه پـتـه
له سپـــوږمـــۍ نـــه ډیـــره لـــرې
دســـحـــر تـــورو بـــلبـــلـو
بـــه راوړې درنــــه سنــــدرې

***

لـــکه لـــمـــر په غـــر غـــره وي
مازدیـــګر کې مې مـــونـــدلـــې
هـــلا لـــي اوږۍ پـــه غـــاړه
په اختر کې مـــې مـــونـــدلـــې

***

لـــه غـــــره کلـــي تـــه راغـــلې
په ګـــودر کـــې پـــه خـــنـــدا شـــوې
پـــرک دنـــيـــا دې کـــړه روښـــانـه
لکـه ســـره سپیـــنـه رڼـا شـــوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

کړي دنیا راسره رخه

چې ته ماته وې راغلې

چاته مه وایه حالونه

چوپ چوپ غلې غلې غلې

***

تا چې مال ره راوړې

ځونډوره آئینه وه

ستا په مخ راته هر کاڼی

او ډبره آئینه وه

***

تا یې کړې بدرګه ده

چې مې اوښکې دګریوان دي

تا له ما سره ژړلي

ټول دکلي شهیدان دیبدرګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دګل په سيپارو کې

سيـــپـــارو کـــې دګل ،بــلبـــلان بلـــبـــلان
وايـــــــي وي دې ودان ، داوطـــن دافـــغـــان

چاته ټيت مه شه ټيټ ، ددې غرونو غرور
دګلونو غونډۍ، سکه خوېندې دطـــور

خدايه ته يې شه مل، په پاک روی دحضور
ډير ښاغلي لرو ، مريـــدان دمنصـــور

داســـرتـــيـــري دعشـــق ، پتنـــګان دايـــمان
دارتـــه ځي په زار زار، يا قـــربان يـــاقربـــان

شپې شوې ډيرې اوږدې، ورک سبا راولئ
بار دنـــور قـــافلې ، درڼـــا راولـــئ

ديتـــيم پر خولګۍ ، بيا موسکا راولئ
مهـــا جرې مرغۍ ، بيرته بيا راولـــئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شین بڼـکـــي طــو طیـان، سپیــــن وزري مارغان

تور لوګي چې د جنــګ، کـړي جـــارو پـــه یـــو آن

خدای به بیا کړي راشنه ،تور وشپو کې سپوږمۍ

په ګډا به راځي ، په څپو کې سپوږمۍ

لپې لپې به څکو ،په اوبو کې سپوږمۍ

زرغونه به موشي ، په رګو کې سپوږمۍ

دوطن مور مو وړي ، پاس په ســـر شیـــــن قــــرآن

مخ پـــه لمـــر یـــــو روان، مـــــوږ دستــــورو کاروان

پیښور ۱۹۹۹ / ۹ /

(c) ketabton.com: The Digital Library

امیل

ګلو رانه ګلو ، خو دا ګل کله د باغ و

پړ مخې مې وا ړوه د تیلو ډک څراغ و

ډېره غریبي وه زما زړه پسې داغ داغ و

شپې دغم اغوستی هغه تور لباس دزاغ و

شین شال دې پر سرو آسماني رڼا دې راوړه

سرې جامې په غاړه الواني رڼا دې راوړه

نیمه شپه را پاڅیدم عجبه ننداره وه

لو څه وه سپوږمۍ په شنو اوبو کې را ښکاره وه

لاړمه ځنګل ته د بلبل سوې ناره وه

نوې یې راخستې د سندرو سیپاره وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســـر دې نه شـــو ډک مــې ځنـــګانـــه تـــه وو درورې
مات لاس دژوندون مــې ګریـــوانـــه تـــه وو درورې

ماتــه و په غیرې کې عجب جهـــان راغلـــې
کشف و راته شوی لکه ورک جانان راغلـې

« تا » یې وکړه زړه ته و ماشوم ایمان راغلی
ژبه مې خوږه وه پرې شیرین بین راغلـــې

تـــه پـــه څپـــو راغـلـــې پـــه سندرو کې دې ډوب کـــړم
سرو سپینـــو مهینـــو مـر غـلـرو کــې دې ډوب کـــړم

پیـــر مې یې پاچا مې یې لا سونه به دې ښکل کړم
ګام په ګام دسترګو برګ اسـون به دې ښـــکل کړم

او ښکې به دې ښکل کړم ، الما سونه به دې ښکل کړم
راوړه دنـــرګســـو ګیلا ســـونه به دې ښـــکل کړم

داســـې مــــې خمـــار کـــړه چـــې سرخیـــل شـــم دمستـــانـــو
پـــانـــې پـــانـــې ګـــل شمـــه امیـــل شـــم دمستـــانـــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سین ته دې ګوزار کړم که ویالې ته دې ګوزار کړم

ګـــوره مې چې ځان ځنګه له ترږي ګل نه زار کړم

مینـــه مینه مینه یم د ښکلي یـــار دې یـــار کړم

تار دې په تسبو کــــې کړمه تار دې دستار کړم

کلـــه الا هـــو وایـــمـه کلـــه زمـــزمـــې بـــه

کلـــه بـــه تسبـــې اړوم کلـــه هـم نغمـــې بـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاواکه رڼا یي

ګوره ! راروان دی راغی ځغلنده مشال دی
ستوری ، ته واغشی سور په وینو دغزال دی
شپه ده نیمه شپه ده ، دښامار په خوله کې لال دی
پړک وهي دیار په سینه ټنډه شینکې خال دی
شنې لمبې له جام خیژي کاواکه رڼا یي ده
ریږدمه له ډاره خطرناکه رڼا یي ده
ستورو راپه ګوته کړې مستورې بلګانې
تورې تورې ونې لکه تورې بلاګانې
شاته یې ولاړې نورې بلاګانې
راغلې راپسې ادکې مورې بلاګانې
هاغه ده سپوږمۍ رانه په منډه شوه روانه
سر به بیا راوباسي دوریځو له ګریوانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټپ شي ټپ شي ټکی ټکی پر خه پر ګلپاڼو
کله کله سوې قلقله راشي د زاڼو
باد هم یاغي آس دی خرپ یې وایستو د کاڼو
کله په دره کې ششنی وکاندي د بیاڼو
شغ شو ، شو پرک مې د ښو په خوا کې تیر شو
نوی مې نظر شو هغه زوړ نظر مې هیر شو
څه ګورم ، د ګل پښو ته پرته رامه نجلۍ وه
سپینه را پریوتې له شینکي بامه نجلۍ وه
دابې شرمه لو څه ښه پوره خامه نجلۍ وه
خټ خټ به خندا وه مسته بې جامه نجلۍ وه
ورغلم نجلۍ نا ، درڼو او بو چینه وه
ومې څښله یخه لکه زر ځله کینه وه
بره له ابشار هراروانې دي سندرې
ښکته په ګډادي ورته لمنځي اونښترې
ویښې دي غوړ غوړ دي او غړ نه کوي ډېرې
جوړ غمي د پرخو دي د شپې توري زرګرې
شپه ګوره شاعره شهکاري کوي لګیاده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـــن خـــو دې ليـدلې پـــه رنهـو سترګو رويا ده

لپې لپې وينـــې تويـــې تـکـــي تـکـــي پـــې دي

پړانګ ته ګوره پښو لاندې يې سرې دګل غوټۍ دي

واوره په ځنګل کې دکــبـلو ســـوې سلګـــۍ دي

ښخ په هاغه پرښه کې ښــکرونـــه دهـــوســـۍ دي

وګـــوره جـلال تــه دجــمــال پــه وينـــو پايـــي

دلتـــه هـــرزوال بــس دکمــال پــه وينـــو پايـــي

۲ / ۷ / ۲۰۰۰ پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اروا ښاد اسحاق ننګیال په یاد کې

غزل

یو شرنګ شو چې د شنو ما تو بنګړیو سره ولاړ
یو وږور مې و مین شو ښاپیریو سره ولاړه
یو ځوان غم یې را پرېښود چې سپین ږیری به مې کړي
ما شوم شو او د ستورو د ګوډیو سره ولاړ
سهار زموږ بهیر ته و راغلی یک تنها
ما ښام له ډېرو ډېرو ډیوه ګیو سره ولاړل
زېړ ګل و د ګلابو، په سره اورکې و راشین
باران ته تږی تږی و ُږلیو سره ولاړ
زرین کبان یې ونیول د مینې په چنګک
ساقي شو د شرابو له کشتیو سره ولاړ
رباب وً د چندڼو مست په مستو تېپو مست
شرنګا یې شوه را پاتې له ځوندېو سره ولاړ
سوما زموږ د غره و خوږ پر ژر دابدیت

(c) ketabton.com: The Digital Library

له چتو چتو پېغلو جينکـــــيـــو ســــــــره ولاړ

فقير و خو چې رام يې کړ سپين آس د بادشــــــاهــۍ

د شعر داوو خويندو شهزاد ګيـــــو ســـــره ولاړ

يو شين زرغون طوطي و خو حيران يـــــمه پـــــه دې

په سبل کې د جنـــت له توتکـــــيـــو ســـــره ولاړ

مړه شوي ګړنګونه يـــــې ژونـــــدي پـــــه ازانګو

شپونکي آشنا مې ورک شو ل شپېلـــــيو ســـره ولاړ

کاروان د سرو غاټولو يې وځان پـــــسې راتــــول

ننګيال په بدرګه کې له غـــتـــيـــو ســــــره ولاړ

۱۹۹۹۸/ ۵ / ۷ / پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لته د یاقوتو چینه

دلته په دي خاوروکي د ستورو ډک أسمان ویده

دلته مو (ساهو) جانان دي دلته مو)) امان)) ویده

مونږ د ب تصویره یو ،بي لمر د یو

دلته دهندارو غوندي ځلنده انسان ویده

مرو له تندي مرو ،سترګي پرکوم ښکلي خوږي کاندو

دلته د ((یاقوتو چینه)) لال دبدخشان ویده

دلته دوطن دغرونو شین طوطي دمه کوي

دلته دچندنوونه دلته ارغوان ویده

اوښکي د لیلا یې د سندرو توري توري دي

دلته مینه مینه د مجنون خیري ګریوان ویده

دلته به په زړه ګورئ دانوري سترګي کارنه کا

دلته درمزونو درازونو یو جهان ویده

ښکاري مرور دی هغه ورور هغه شاعر زما

دلته دوطن د((پسرلي ((ښکلي ارمان ویده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډک زمونږ د زړونه دي تشیږي نه رودونه دي

دلته ټپه ټپه ده غزل ویده رمان ویده

پام کوه سلام کوه نیسمه چې ګستاخ نه شي

دلته یو عیار ویده یو ځوان مرد میدان ویده

ده هم پنجه نر مه کړه دوخت له بل مغل سره

دلته یو سر تیری سپا هي دخوشال خان ویده

سترې سترې راغي د رحمان غیږ کې یې سر کیښود

دلته دکندز د سرو غا ټول بیا بان ویده

(c) ketabton.com: The Digital Library

اروا ښاد حاجي صيب دولتزي ته !

مضطرب يو نن سکون له مونږ نه ورک دی
يو شيرين سړی پرون له مونږ نه ورک دی
چې پرې ستړيو لارويو به سـر کيښـود
د بهير هغـه ځنگون له مونـږ نه ورک دی
هر يو توری يې تراوښکو نـه هـم روڼ و
د خوږې مينې مضمون له مونږ نه ورک دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما بیګاه لیدلې خوب و

ما بیګا لیدلې خوب و

چې شپه را شي او بیګاه شي

بیلتون برید راباندې وکړي

او له غیرږ مې یار یو سي

مرغلرې تار په تار شي

له امیل نه مې تار یو سي

***

ما بیګاه لیدلې خوب و

څوک له مانه قمار یو سي

غلچکې په منډه منډه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سور څنډې له ستاريو سي

په ورغوي کې مې لال وي

رانه دا هم ښاماريو سي

***

ما بيګاه ليدلې خوب و

چې سيلاب راشي ښاريو سي

دګودر له جينکو نه

دمنګيو کتاريو سي

شين لوګې له کلي خيژي

اور په غيږ کې چناريو سي

***

زه سهار له خوبه ويښ يم

چې خوب راشي دلداريو سي

دبهير له ځونې غيږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو سپین ږیرې سردار یو سي

دی دژوند له مرغلرو

د مرګ پیغلې ته هار یو سي

***

لمدې سترګې زړه داغلی

نن سهار له خوبه ویښیم

ته وا ، ښه ړلی وهلی

لاله زار له خوبه ویښ یم

11 / 4 /   2000

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم

غم دې زما په اوښکو څکه وکړه

پر دې ايمان لرمه

نمک حرامه نه دی

کله يې هم چې لاس ور وړسيږي

ستا د خندا ګلاب ته

له مايې نه دريغوي رابه يې وړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوعا

زه چې سره ګلاب ته ګورم

دزړه تنده مې شي ماته

بې اختیاره دوعا وکړم

کله ګل ته کله تاته.

خدای دې ډېر لري ګلونه

خدای دې نه کړي چې راشنه شي

ستا په سترګو کې ګلونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

امتزاج

څه ګلاب ګلاب ملګري دې راکړي

زما زړه په ګلابونو کې نغښتې

بلبلک دی بلبلک دی

پرې باران د ګلابي نغمو را وُري

زه به ولې ګیله من یم

که یو څوک دې هم راکړي

د ښمنان لکه اغزي دي

څه دنیا خونه ورانیږي

که همدا په ګلابونو

کې نغښتې بلبلک دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

داغزو په لښته ووهي او شغ شي

سور په وینو اواز وکړي

د دردونو په وزرونو پرواز وکړي

پاڼې پاڼې ګلابونه ترې خواره شي

او رنځې رنځې اوبه یې په سر واخلي

ما خوږې خوږې نغمې له تانه غوښتې

ما په وینو سرې نغمې له تانه غوښتې

تا هم راکړې زما ربه !

د ګلاب او داغزي له امتزاجه

د دښمن او د دوستانو له مزاجه

ستا د دومره ستر احسان ډیره مننه

۲۱ / ۸/ ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل او بنیادم

دګل خوراک خاورې، ایرې او سره

لړې رنې او ډیرې خړې اوبه

بیا هم سپیڅلې دی، ښایسته دی، له ورېمو ډک دی

سترګې او زړونه پرې خوارېږي شي له رنګونو ډک دی

خو ، بنیادم چې پرېښتو ورته تندی ایښی دی

ګل ته ورګوري او تر اوښکو نه رنې اوبه څښي

له تکو سرو منو نه خرپ وباسي

حیران په دې یم ، دا بدرنګ ولې شي

۲۰۰۰/ ۸ / ۲۲ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښنې يبلې وهم منډې پروت مې غاړه کې پټکی دی
ځاروان مې نارې ناورې ځې کاروان يې ګړندی دی

منګول يې پر لمن کيږدو جوړه زه او جانان مې
تر منځه مو يو خدای دی دې خوازه يم اخوا دی دی

ګلونو مې پر ستر ګو دير غل تړلې نيت دی
ما خپل دزړه په وينو لمبولی پسرلی دی

د پټ ضمير په باغ کې مې ستا مخ ته مخامخ يم
چې ستا دمخ په مخ راته هنداره هر کو دی

رباب يې کړه مطربه چې په ترنګ يې ستوري ګډ شي
داژوند مې دغمونو لمر وهلې وچ لرګی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

له زړه نه او ښکو ورشئ له ښکاري ننښه خطـــا کـــړئ

لینده په لاس را کاږي د کبلي په خوله کـــې تـــی دی

چې هر یو کلیوال یـــې پســـې غشـــي دي راخیستـــي

شاعر یې غرځنې دی که غـــزل یې غر ځـــنـــې دی؟؟

بس ستا د بنګړو شرنګ با نـــدې کوي تول د سندرو

په خدا که بـــه کاروان دې پوی په سُر دی یا په لی دی

نریزې تنې دا وم ژور د غره لوړه ځوکه

۱۷ سنبله ۱۳۷۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د شپې چو پټیا دیوالي ګړۍ ټک ټک ماتــوي
او که زړګــر غمــې د عمـــر په څټــک ماتوي

ستــا پــر تنکیو پښو مین دی ته خبر هم نه یې
چــې په تنهــا کو لا ســو کانې د سرک ماتــوي

ښایي د ښکلیو تور بانه دي له الماســو راشنــه
سپینې هنداري چې د زړونو په سترګک ماتوي

داسې سیلۍ له ستوني ونیسئ چې ګام وانخلي
څلور ګلونه چې په هــر یـــوه څپـــک ماتـــوي

مسته غزاله د غزل ، د بـــیـــا بـــان کاروانـــه
کړه را پیـــدا چـــې د نقــاد زمری د شک ماتــوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له زړه نه راشي لکه سور د وينو خال څاڅي
له سوري لاس نه مې د سپينې سولې سوال څاڅي
خدايه دا بيا يې ده د کوم ستوري مرۍ پرې کړې ؟!
چې يو شفق وينې له ټُورې د هلال څاڅي
ها غلته لرې د ننښتر په تن کې غشی ښخ دی
ها غلته لرې تودې وينې له غزال څاڅي
نن يې دي پاکې د نرګس ډکې يتيمې ليمې
شبنم دا و ښکو له لستوڼي د شمال څاڅي
د خوږ اشنا اوښکې مې ښکل کړې هک پک پاتې شومه
تروه سرکه څنګه د شاتو له ديوال څاڅي؟!
د نرې تار په صراط ورمه ګنهکارې نغمې
په هر قدم کې رانه سُر توئيږي تال څاڅي
خاورين جهان کړ راته چا رنګين بڼکی طاووس؟
څوک مې په سترګو کې کاروانه زرغون ټال څاڅي؟

۱۹۹۵ / ۱۱ / ۷ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نــه رانـــه ازر خوشحـــاله نـــه زوی دازردی
نه مې بت جوړ کړی نه مې غوځ د بـــت وزر دی

خوب مې تښتیدلې که په لاس درغی رایـې وړه
ماته چا ویل چې پر خوبــونـــو دې لاس بـــر دی

ځم چې له لفظــو نو نه د شا تو مچۍ جوړې کړم
چـــا وې ژړیدلې دلته ګل د پـــیغـــمبـــر دی

بس د زړه په مراندو ځو ملا ماتي لغات وتـــړم
ګرانه ! شاعري څه ده ؟ اسان غو ندې هنـــر دی

لپه لاس مې ونیـــول ســـاقي کرم به ډیر کوی
تـــاتـــه دې دعا شي خو همدا زمـا ساغر دی

ګوره چې کاروان د بلـــبلانـــو درتـــه راولـــي
راغی له ځنګل نه ، د ګلـــونـــو جـادو ګر دی

۱۹۹۹ / ۶ / ۱۳ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ټول مرور دي نوم د کوم یوه په جـــــام ولیکم؟
په دروازه چـــــاتـــه سلام ولیکم؟ د میخانې

پرځای د باز بڼکه به قلم کـــــــړمه د غشـــــي
به کوتـــــــرو تـه د بام ولیکم مضمون د مینې

ګلاب خــــو ستا د سترګو په خاطر زړه ماتوم د
نـرګس ورته امام ولیکم صف شي چې ګلان دې

راکړی قـــــــلم ډاډ د غشي جـوړېدلـو دا چې
ګل اندام ولیکم په وینو بـــه داستـان د دیو د

ټک لکه لړم راکوي زړه ته څوک خو شته چې یو
ورو -ورو په آرام ولیکم د زهرو ذکر به یـــــې

" کاروانه " ! نه یې مني خو به خامخا وي پکې
که د غزل هره مـــــــــــصره لکه خیام ولیکم

پېښور ۱۳ / ۶ / ۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمولــــي رانه دتـــــاندو غــزلــونــو کتابونــه
بادونه بې ســـواده دګلــونـــو کتـــا بـــونـــه

سپوږمۍ زموږ دکلي درنهـو ستـــورو استـــاذه
اوبو غوندې روان وايي دغرونـــو کتـــابـــونـــه

ستا سترګې شاګرداني له تنـــبلو نـــه تنبـــلـــې
لوستـــــې نه شـــي دسوو لـــوو زړونو کتابـونه

چې ستا وروزو بڼو ته مخامخ شو ترينه هير شول
په ياد يې وو دغشو کمانـــونـــو کتـــابـــونـــه

يو څوک لکه چينجې دربا بي څانګو رګ رګ کــې
يو څوک رانه سيزي دچنـــارونـــو کتـــابـــونـــه

يو څه الفبا خو يـــې ظا لمــې زمـــزمـــه کـــړه
چې نغاړي پـــه مـــو ســـکا کې درازونو کتا بونه

غـــزلې دزلمو بـــه څنـــګه وکـــړي غـــزونـــې؟!
کاروانــه چـــې خپـــاره نـــه شـــي دنجونو کتابونه

۱۹۹۹/۶/۱۵ پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د تورو سترګو ښکلا ته را لویدلی

لیپې لیپې د لفظو نو مې ترې ډکې

د شپیلۍ غږ و ګړنګ ته را لویدلی

د تندي خال مې په ژبه ترینه وا خیست

بختو ر مې د زړه زنګ ته را لویدلی

سره لمبه. سپینې جامې ما به او کړي

لمر ، دواورو ډک سالنګ ته را لویدلی

ما په خوب لیده چې پروت یې و په پښو کې

د پاچا سر و ملنګ ته را لویدلی

له کاروان غریب نه سُر د غزل ورک دی

ستا د شنو بنګړو یو شرنګ ته را لویدلی

غرنې نظر مې جنګ ته را لویدلی

۱۹۹۹/۶/۲۸ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چــې تــرانــو راپســـې درستـــو اقتـدا کړې ده
ماتـــه دکلـــي دګـــو درجنـــو دعـــا کـــړې ده

خـــود بـــه لفـظـــونو تـــه دسرو زرو اوبه ورکوم
ما پیروي ستـــا دلاســـونـــو دکیمیا کـــړې ده

زمـــا پـه ســـرکې پیغـلې ګـــر ځي دلرغوني زمان
دلتـــه سپـــوږمـــۍ رڼا پر څانګو دسوما کړې ده

حـــق دی چـــې مـــونږ یې دزمریو پر څرمن ولیکو
دپښتنو ټپـــو سیـــالـــي داوستـــا کـــړې ده

په دوو کې هک پک یم له کومې غاړې لاس را تاو لړم؟
دا قـهـقـهه راته ساقـــي او که میـنـــا کـــړې ده

دتـــار پـــري کـــړي کاغـذ باد په شان چې هر چا ونیو
دهغـه خپـل شـــو ، خپـــل زړګـــي رانه هوا کړې ده

چـې څوک یې نه مني هو ښیار به وي مستان خو نه دي
کنـــه کاروانـــه پـــه غـــزل کـــې دې بلا کړې ده

۱۹۹۹ / ۶ / ۲۸ تنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ریــاضــت مــې لا هــم هغســـې روان دی

هغه ښکلی په خدای اوس هم راته ګـران دی

غم دې غل دی پسې غلــی غلــی راغــلم

پروت په زړه کې مې غمی ستا د پېزوان دی

ته راشنه شې په سره شال په شنه لباس کــې

شیـن طاووس په سر کې ناست دارغوان دی

یوه شپــه په بـــد رګه د ستـــورو راشـــه

مادې نـــوم دورځـــې زر ځــله ګــردان دی

څلور قله مې پر ځــای چُــف دې راګــوره

ختــم کــړی مې په تا پســـې قــــرآن دی

ستا کاروان دې خدای د ګل غیږې ته یو سي

لکــــه پـــرځـــه له اغـــزو نـــه اویـزان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مونږ دوه دیـو کیدلو په تکل کــې سره ناست وو
باران را وریــدلــو په ځنګل کــې سره ناســت وو

د خدای لـه تــرنــم ځنــې مــو غیــږې ډکــولـــې
نغـــمــــې مــو ښکلــولې په غزل کې سره ناست وو

له ډیـــرې خوشحالې مو شپه په اوښکو بدرکه کړه
بلا اور اورکې وو په ځل ځل کې ســـره ناســــت وو

موسکــې موســــکې تر سترګو پورې هم تللو راتلــلو
خوارېه د درزیدلو زړونو تل کې ســـره نـــاســـت وو

شکست وو او که سوبه زمونږ دواړو په نصیـب شوه
د مینې د جنګ لوبه وه مورچل کې ســره ناســـت وو

جـــرس نــــه و قـــمــــرې د کـوکوکو نارې وهلې
کاروانه لاروي وو په منزل کې ســره ناســـــت وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کلـــي تــه بــه درشمه او پاس به غـــره ته وخيـــژو
ځنګ تر ځنګ به ګرځو لاس په لاس به غـره ته وخيژو
شنـــې درې که ډيـــرې هـــم له سپينو او بـو ډکې دي
ځـــو به پـــکې ځـــو بـه پـــه سره آس په غره ته وخيژو
دوه په دوه به ورک په تور ځنګل کې شو په سپينه ورځ
شپه شوه لکه ستوري دالماس بـــه غـــره تـــه وخيـــژو
ژوند ديوې ګرځندې او مستې ميـــکـــدې نـــوم دی
ځه سره له خم او له ګيـــلاس بـــه غـــره تـــه وخيـــژو
ځـــه چـــې ځـــو دمينـــې دګلـــونو له کـــاروان سره
پاک له انديښنو او له وسواس به غـــره تـــه وخيـــژو

دعاشورا ورځ پيښور ۱۳۷۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې سپوږمۍ یم د یوې تورې شپې په شان یم
ستا تر زلفو هم زر ځله پریشان یم

له باران او ښکو مې شنې زرغونې شنې شوې
لمر ویشتلې هم دوړانګو په کمان یم

سور وزرې د زړګي بلبل مې ورک دی
لکه ړدن دانه دانه تیت و پاشان یم

مجال نشته چې زړینه هوسۍ را شي
دیوه وران کمر د ډډې ارغوان یم

و دې کور ته د پاچا د راتګ وخت دی
او ښکې او ښکې له خپل زړه نه راروان یم

دا چې یم د شهادت په لمانځه پایم
لنډه دا چې لکه وران افغانستان یم

ته وا مانه یې وژلي سل او ښان دي
د منزل د نیمې لارې لوټ کاروان یم

۱۶ / ۵ / ۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پاڅه له خوب نه خوب دې ډېر شه د خبرو وخت دی
تا وان به وکړې ګرانه ګران تر مرغلرو وخت دی

دوی په چنـــډن کــې دي خوړلي د مارانو زهر
د شين ښکو شنو طــو طيانو د شـــکرو وخت دی

د سهار لمانځه ته داذان پر ځای په غـــا ړو پـــاڅو
زمونږ په غرونو کې د زرکو د تنـــځرو وخـــت دی

ګيډۍ دې ږدم داوښ په بــــار کې پسې پلي به ځو
بيا د بـــرو ځــــــو د ســـر ګړو د مـــزرو وخت دی

ځــم جـــوړوم پـــــه کليـــوال جـــانان ټو کرۍ د نظر
د تورو سترګو په تو رغر کـــې د ګـــور ګرو وخت دی

چې شو مه دم شي شپه پخه شـــي او ويده شي خلک
کاروان دې اوري کنـــه دايــــې د سندرو وخت دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اورېدې مې هر سهار تورې بلبلې

سترګې ستا په نغمو بار تورې بلبلې

خدایه ! ژوند مې شین ځنګل د چور کوندې کړې

په کې ګډې په چغار تورې بلبلې

اغزن وخت ګل ته د غاړې غړوندی و

چغېدلې چې په دار تورې بلبلې

د نرګس د غم رانجه یې دي خوړلې

چې چوپ چوپ دي د چنار تورې بلبلې

رالېږلې ، چې کاروان غزل کړي

د سندرو اُستکار تورې بلبلې

۱۹۹۹ / ۱۱ / ۱۴ نریزي کلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کــله لــرې میــکدې ته ، کــله بــرې میکــدې تــه
هغــه رنــد یمــه چــې درومــم، هــرې هرې میکدې ته

هــغــه جــام زمــا مراد دی، چې جانان یې راپه یاد دی
دثــواب لپــاره راغــلــم ، ستــا کافــرې میـکدې تــه

شپــه شــوه شنو لمبو اغوستې ، دشیشو نازک لباس دی
شیـخه پام کــوه رانه وړې، بیــا ډبــرې میــکدې تــه

تیر وتم دیار په سترګو ، کـله بــاز کـله شاهیــن شــي
ماوې راغلې له جومات نه ، بــرګ وزرې میـــکدې تـــه

له باران دې غیرېږه ډکه، ساقــي راشـــه چې ګل ګل شـــي
دغــو تېــو ډیــرې راغــلې ، بیا لښــکرې میکدې ته

دکاروان زړه دې مات مات کا ، چې مینا ته غمي جوړ شي
خــامـــخا که چیــرته راغلې ، څوک زرګرې میکدې ته

۱۹۹۹ / ۲ / ۱۹ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غرونو خلک یو کارونه د بازار نه کوو
شډل پډل ګرځو هیڅ ډول او سینګار نه کوو
د خدای مارغان راځي نغمې د ملکوت غږوي
مطرب ته اړ نه یو او ذکر د ستار نه کوو
د سر قاتل ته هم سلام کوو سلام یې اخلو
ولو یې مخامخ له شانه پرې ګوزار نه کوو
په ستن کې تار شو اچلوی د سپوږمۍ په رڼا
څراغ کې تېل نه سیزو دا د تاوان کار نه کوو
له پړانګ څرمنه اړوو چې لنګې غواوې داړي
پر څانګې ناستې مرغکۍ د کاڼي وار نه کوو
بې خونده نه یو په خوږه په ترخه ښه پوهیږو
خورو یې پر هیز له خوږو شاتو دکو کنار نه کوو
زلفې خو زلفې دي چې لاس پرې وهو خوند راکوي
پر پراته پړي هم ګومان دژوندي مار نه کوو
په نیمه ورځ ترینه راګرځو نه چې ورک شو پکې
پکې اشنا مو نه شته ځکه شپه په ښار نه کوو
دنګې ښکلا سره دمینې مزي بیا غځوو
ګرانه کاروانه بس خبرې په چنار نه کوو

پېښور ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې هر طرف ته ځم زما تـــګلـــوری تـــه یـــې تـــه یـــې
که شپې شوې هم په لویشته لو یشته ستوری ته یې ته یې
قربان له ګستاخۍ مې راتـــه ډیـــریـــې ښایستـــه کـړې
زه نیغ په نیغ در ګورمه کوږ ګـورې تـــه یـــې تـــه یـــې
یـــو څـــاڅکې د شبنـــم یـــمه دلـــمر لـــه ډاره غـــلـــی
ژوندی او سې د سرو ګلونو سیـوری تـــه یـــې تـــه یـــې
دنـــجـــونـــو کـــه درپـــام شـــو نو امیل ته به دې یو سي
ځـــلانـــده د کاروان دغـــزل تـــوری تـــه یـــې تـــه یـــې

۲۰۰۰ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا وحشي ښکلا به ټول جنګي آسونه رام کړي
ســـل زره لښــکر به دکفـــارو په ســلام کـــړي

تش منګي به ډک شي د رحمــت لــه شــرابـــونــو
راغی ، باراني ساقي به سرې منګولې جــام کړي

ستا عقـــا يي ستر ګې به يې ګډې پـــه هـــوا کـــړي
سل زره کو ترې که را غونډی ځوک پر بـــام کـــړي

زراو راورکي دهر غاټول پـــه تـــش کـــنډول کې
کينـــــوه جـــانـــانـــه چـــې ډيوه ډيوه ما ښام کړي

ښکليه چې پر سپينـــــه ټـــنـــډه وغـــزوې کونځې
شرنګ شي مريدان دې تورې لرې لـــه نـــيـــام کړي

زړه په صبرو ساته يـــو ښکلـــی خـــو بـــه راشـــي
هســـې نـــه چـــې غـــم يـــې د دنيـــا درنه تمام کړي

مستې صو فيـــانه ســـندرې مـــه وايـــه «کاروانه»
ګوره په اتڼ او په ګـــډا به خـــاص و عـــام کـــړي

۲۰۰۰ / ۵ / ۱۵ دنريزې کلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا خبــرې لکه تانــــدې مرغـــلرې

وا يـــه ډيــــرې مې درباندې مر غلرې

دوطـــن د پيغلو غاړې دي بــې هاره

تر بڼـــو يې اويــــزانـــدې مرغـــلرې

پر غوټۍ شونډو دې ګل دخندا غواړم

دعا ګانې مې ځلاندې مـــرغلــــرې

لمبو زنه ترسر تير شه که يې غـــواړې

دڅپو تر پښو دي لانـــدې مر غـــلرې

ځوک دلمر ماڼو ساحـــل ته راوتـــلی

دريابـــونه څپ څپانـــدې مرغـــــلرې

په غربت کې دې شاعـــره غنا نغښتې

ستا سنـــدرې او ستا سا ندې مرغلرې

پر ګودر د کيميـــا ګروکاروان راغـــی

شنې وياڵې به شـــي بهاندې مرغـــلرې

خوست دنريزې کلې ۲۰۰۰ / ۵ / ۱۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نیمه شپــه ده ویښ یم له یو چا سره غږیږم
بیا مې د سندرو له پــا چــا ســـره غږیـــږم

نا ست یم په خلوت کې یو ملنګ د زمانې یم
غــلی غــلــی غــلی له غـــو غا سره غږیږم

نـن مې درته ډیرې زارۍ وکړې خو را نغلـــې
مـــه راځـــه ، سبا بـــه زه له تـــا ســـره غږیږم

خدای چې راکړه برخه دښار یاره مه کړه رخه
خوار غریب اوښبـــه یم له ښکلا سره غږیږم

لاس مې په ځنځیـــر تړلي پښې په زولنو دي
ستـــا د شنو بنـــګړیو له شـرنګا سره غږیږم

لاړ شم درمندونـــه وي ځـــوانـــان وي اتڼو نه
ډول ســـره غـــږیـــږم لـــه سُرنا سره غږیږم

کټ کټ له خندا نه درته شنـــه شـــمه کاروانه
جام یمه زه جام یمـه مینـــا ســـره غـــږیـــږم

۲۰۰۰/ ۵ / ۲۳ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږ د کلي غنم رنګ شهید ته

غزل

وطن داور پــه سیند کې لامبي زلمي جنګ خوړلي

د کابل جــان دنجونو مړي هــم نهنـــګ خـــوړلي

غچ د شهیـــدې لیلا واخـــله منـــجور مجنـــونـــه

د ګور چینجو هم ترې څونډې څونډې لونګ خـــوړلي

زما یاران ګـــورئ د ګل روانـــې ونـــې ښـــکاري

چا پر ټټر غشي ټـــومبـــلي چـــا پر څنګ خوړلي

نن خو د سپینو تورو خرپ تـــه پـــه میـــدان ولاړ وو

هغه پرون چې وو د شنـــو بنګړیو شرنـــګ خـــوړلي

تانـــدې نغمـــې د ســـرینـــدې لـــه وچ لرګي وروه

نتلي زړونه مـــو مطـــربـــه خـــدایـــږو زنګ خوړلي

هغه لشي لشـــې بـــانـــه داشنـــا نشتـــه نشتـــه

د مرګـــي ژرنـــدې ومـــرې ډیر دې غنمرنګ خوړلي

غزل یې وانه ورې چـــې عقـــل بـــه دې وتمبوي

دې لیونـــي کاروان دی لپې لپـــې بنـــګ خـــوړلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کــــله دا ، او کـــله دا راکــــــوي يــــار
عجيبه خــوف و رجـــا راکـــوي يـــــار

کـــه دلمر غوندې دغره شاته پټ هم شي
پـــر سپـــوږمۍ واوړي رڼا کـــوي يــــار

چې دستورو په تسبو مې شپې رڼــې کړې
سپينــــه خـــولـــه به خا مخا راکوي يار

دڅپې غوندې له غيږې نه مې تښتــــــــي
ددرياب غوندې غــوغـــا راکـــــوي يــــار

سلامـــت دې وي ساقي مې دی ورجارشم
که بـــه زهـــر که ســـومـــا را کـــوي يــــار

لپـــې لپــې راته ژاړي چـــې مـــې وژني
مـــرغـــلـــرې خــــون بهـــا را کوي يار

دکـــاروان مستــــه غـــزلـــه درورې شم
څـــه پـــه مينه مينـــه تـــا راکـــوي يــــار

پيښور ۵ / ۵ / ۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستوري خاندي ستوري ژاړي خبـــر نـــه يـــم؟
دوې راځي ؟ که مـا ورغـــواړي خبـــر نه يم؟
ورځې شپې دي برګې سترګې ؟ که پړانګانــې؟
راته موسکا ؟ که مې داړي خبـــر نــه يــم ؟
چې زما دزړه دجــــام شــراب يـــې نوش دي
پښيمـــان دي ؟او که ويـــاړي خبـــر نه يم ؟
زما زړه ماتوي دوی به چيـــرتـــه اوســـي ؟
داغمونه کور ويجــــاړي خبـــر نــه يــــم ؟
دامهين غزل به څـــوک وايـــي کــــاروانه ؟
بلبلان ؟که سندرغـــاړي خبـــر نــه يـــم ؟

شنبه ۱۹۹۹/۵/۵ پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ولې راته وايې چې لړ.وار کــوه وار څـــه معنـــی ؟
کار د مينې کار دی له دې کار نه انکار څه معنـــی ؟

ليچې په لاس راکړه چې ولول ځنې خـــورې وي پرې
شرنګ د بنګړو خوند کوي تش تار د ستار څه معنی ؟

ووايـــه دژونـــد دفـلسفـــې شـــاګـــرده ووايه
سر په اوږو څه معنی او سر وي په دار څـه معنـــی ؟

غاړه کې مې لاس يو سه چې حـس لري او روح لـري
مړې مړې مرغلرې وړې پيلې په تـــار څـه معنـــی ؟

خلک پکـــــې خدای لټوي ته ماشوم خبـــر هـــم نا
پوی به شې او لوی به شې چې سترګې د يار څه معنی ؟

داغـــريب ســـړی ګـــورئ له غرونو پرون راغی ،نن
دومره جـګ بر جونه د سندرو د ښــــار څه معنـــی ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښــایــي چــې له دې ښاغلي لو یه ښکلا ورکه ده
دومره د ښـــکلا په لټون سترګې په لار څه معنی ؟

لاس د ښکاري څه وایي ؟ او زړه دغرڅې څه وایي
غوا ړمه یوه معنی لا لیه چې ښکار څه معنــــی ؟

چوپ شمه که وو ایم چې د نــګه یاره تــــا ښــــیم
خلک راته وایي چې « کاروانه » چنار څه معنــی ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پکـــې راتــول مو دي تنکي تنکي الماس درښا
مــونږه تل وړی دی په دواړو سترګو پاس درښا

شپــه څه بلا ده ، دوصال مخه نیولـــې نه شي
ستـــوری وستـــوري ته ور وغځوي لاس درښا

دځیـــرې ځانـــګو کـــې به تورې بلبلکې اورو
پـــه تورو غـــرونو کې به تل ګرځو په آس درښا

دشپو په څو ، کې شپه پلوي شول یر غل ته تیار
ستـــرګې ور وبـــریښـــوه واغونده لباس درښا

ستا دکاروان په مخ کې بیا دتیارو زور ولاړ دی
ساقي تر مورګو پـــورې ډک راوړه ګیلاس درښا

۱۲/۷/۲۰۰۰ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کلی لرو غر لرو دستــــورو ډک اسمــــان لــرو
شین دبو ډې ټال ګوره نــرې نــرې باران لـــرو
ښکلیه لاس راوا چوه تش لاسي یو بې برخې یو
روغ یو لیوني موکړه تنې لرو ګــریوان لـــرو
راشه او ځولۍ دګلابونـــو پـــکې وشیـــنده
مونږه هم خبرې درښو اوبــو پـــه شــــان لـــرو
داسـې نه ده هم چې ګني وخت له ورکوو دیکه
زړونه لرو ، مینه کوو ، ښه ښکلی جانـــان لـــرو
رابه شي ، پاچا به شي زمونږ دملنـــګی په زور
خـــــدای لرو ، رســول لرو ، وطن لرو قرآن لرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه دچا اتل يـــمه او نـــه دچـــا ايــډيـــال يـــمه

يو غريب شاعر يمه او يو غريـــب ليكـــوال يـــمه

وخت و ، چې نړېدې له تندې مړوې ما ډک جام درکړ

نه به يم ساقي خو دهمـــا غه جـــام كُـــلال يـــمـــه

سـرې اوښكې دبُورې هو سۍ شنو اوبو كې ګورمه

ناست يم تر چنار لاندې نـــه قطـــب نه ابدال يمـــه

زړه مـــې پاس دزانـــې پـــه وزر پورې تړلې دی

پـــام كـــوه ، دغشـــو واله ! زه هم دچا خيال يمه

خدای كه مهربان شي ګوندې سره ګلو نه شنه كړمه

كبر نـــه مـــې وســـاتـــې دتورو خاورو سيال يمه

هو منم تـــش لاسی يم خـــو تا به ډک له ګلـــو كړم

ګله ! مـــاتـــې ځـــانـــګې پـــه ما وتړه رومال يمه

زه داوښكو ځا ځكې ، پرنيم ژواندو پاڼو پروت ښه يم

پـــښـــې دې پـــر تـــندې نه ږدمه ، نه دزنې خال يمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـــار يــمه تــش تــاريــم ، په بيلتون پسې راوتی يم

تاو به دی ترغاړې مـــرغـــلرې کـــړم وصــال يمـه

ما دزړه خيرات کړی دی موســکه به راځـــي اخــــر

چاويل چې زه ګنـې دسپيـــنې خـــولګۍ سوال يمه

جاردې چې په سپين لاس دې په تورو کاڼو وويشتم

شپـــه راغله، بلـــيـــږمه ، دســرو وينـو مشـال يمه

صبر چـــــې «کاروان» دښاپيرۍ ورغوی پرانيزي

کرښې کرښې پروت په کې دورکو نغمـو پال يـــمـه

۱۶ / ۷ / ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سپین د تورو ، ورور ګڼمه تور د سپینو ورور ګڼم
دواړه مې د دواړو سترګو سپین ګڼمه تور ګڼم

پام کوه ! د کفر په فتوی مې چې ونه مانځې
زه خو میخانه خدایږو سکه د جومات خور ګڼم

وایمه ګلپاڼې دي له اور نه لپه ډکه کړم
داسې شیبې هم راشي چې سره ګلونه اور ګڼم

څڼې دې که شپې دي له سبا دې سپین لاسونه ډک
نن سبا خو ژوند ایله د شنو بنګړیو شور ګڼم

وایي راته دوه جمع دوه وو وایه چې څو کیږي
یم شاعر سړی وایم ګلونه یې څلور ګڼم

لمر چې زرین سپر شي او د وینو رینګي وُري
شنه زرغونه هم مینا توري غوندې منګور ګڼم

خرڅه یې ښکاري برګۍ څرمنه په بازار کې کړه
څو د برګي پړانګ اوس د زرینې هوسۍ کور ګڼم

نن مې په رنځور و سترګو غلي ورکتلي دي
اوس خو په کاروان د نرګسي غزلې پور ګڼم

پېښور ۵/ ۳ / ۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جنګ به يې وژلــې وي ، د سترګو جنګ بـــه راوړي
ګورې به جنګي آسان ، د ســولې رنـــګ بـــه راوړي

شنه به يـــې له نال ناله په شپه اور اورکـــې شــــي
تيږو ، نه به شرنګ خيژي او مست اهنګ به راوړي

اوښکې دخوښۍ به ځي له سترګو څـــپ څپانــدې
غيږ کې هره اوښـــکه دزړه ګــوتې زنګ به راوړي

سره سره ګلابونه به بـــاروتـــو کـــې راشنــه شــي
ګل به شي ، وږمې بــه شي ، نشې دبنګ به راوړي

زړه زما زيارت بــو يــــه دمينـــې د ملنــګ دی
ښکلي به رادرومي دښکلا قلـــنــګ بـــه راوړي

سپين دښاپيرۍ ورغـــوی پـــرانيــــزه کـــاروانه
شعر دې په خوشبو لمبوه تور لـــونــګ به راوړي

۲/۷/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پـــر ورکـــو لارو ګر ځـــومه څـوري دنغمو
کاروان لرم تر ټولـــو ښه ملـــګري دنغمـــو

آشنا په خـــروارو راوړه تارونـــه دربـــاب
ورواچـــوه ، ورواچـــوه بڅـــري دنغـــمو

خنجر ددښمن مات شو دجنګي نيلي تر نال
په شنـــه سهار به چيغې کړي تنځري دنغمو

ترې ايستې له ګوتميو ډکو ګوتو ده شرنګا
ګـــودر کې لري ننښه مات کودري دنـــغمـــو

په غيږ کې يې ځاييږي نه ګيډۍ ګيډۍ غزل
په شرنګ چې لور ورواچوي لوګري دنغمـــو

بيګا څوک زمزمه په خوله پيلوځي وه په لاس
سهار پر ځانګه ناست و سور وزري دنـــغمـــو

را پا څوه له څو ، نـــه دسنـــدرو ســـمنـــدر
کاروان په وچکالۍ کې تندغري دنـــغـــمـــو

۲۰۰۰ / ۷ / ۳۰ پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دزاره چــاودي نــاتــر سره ارمان رنګ لرې ته

ګومان حرام دی ، په ایــمان دایمان رنګ لری ته

باران باران نظـر خــو ځــکه ورومــه پــرتــا

زما دغرونو ، ددرو ، دد امان رنــګ لــرې تــه

ملا لې سترګې دې دموسکو آیــا تــونو چینې

لکه ښکه دطا ووس دقرآن رنــګ لــرې تــه

لکه دې زیړې زرغونې شوې رانیوای دې نــه شم

څـه شوخ دلمر ، مهین دنرم باران رنګ لـرې تــه

زمونږ دصبر پر کشتیو دې غــو غــا راوستــه

شین سمندر یې آشنا څه دطــوفان رنګ لرې ته

په پښتو ژبه چــې خــوږې خــوږې خبرې کوې

تــپه ټپه شې دغــزل درُومــان رنــګ لــرې ته

دشپې له ستورو یې درواخلې تر نرګســه رســې

داســې په پټه په اوبو کې روان رنــګ لــرې ته

دسهــار خوب یې که دنیمې شپې غــزل یې زمــا

زه ستا په رنګ رنګ یم کنه دکاروان رنګ لرې ته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مړه شي مړه شي دتکـــرار له درده توري

نه مري نه مري دخمـــار لـــه درده توري

ددوو سترګو دبيمار لـــه درده تـــوري

زاره چاود لکه انـــار لـــــه درده تـــوري

داحمد دشهيـــد غـــاښ له درده ډک دی

داچې ډ ېـــر دي بـــې کرار له درده توري

قلقلې کـــوي دخيـــال په شنه آسمان کې

لکه زانـــې په کـــتـــار لـــه درده تـــوري

له سلګو يې ډکوه چـــې سندريځ شـــــي

تش خو مه شه د خپل يار له درده تـــوري

بيا مې خيال ته شرنګيدلي اوښان راغلل

بيا به پرې کاندي مهـــار لـــه درده تـوري

بس خودا چې دبلـــبـــل سکنـــي ورونــــه

ستا کاروانه سندرمـــار لـه درده تـــوري

۱۳۷۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو ګام کیږدي بـــل ګـــام واخلي روان په ترنـم

او شپه د سپوږمۍ شپـــه ده ځي کاروان په تـرنـم

ودان په ترنم دې کړ خالــــقـــه دا جـــهـــان

چې کله یې وخت راشي کړه یې وران په ترنـــم

کوترې خولې په خولې شه په غومبر او په ګـــډا

په شغ دې ځي په غرونو کې بازان پــــه تـــرنـم

ګلونه به د سوبې وړي په غاړو کـــې امیـــل

راځي به د جانان جنګي آسان پــــه تـــرنـــم

بادونه دي چې څاڅکي سره ولــــي یو پربل

را وُري دې راوُري دې باران پــــه تـــرنـم

غونډۍ په ګلو پټې دي درې درې دی غـــــر

ګلپاڼې په پنجو کې وړي مرغان په ترنـــم

د مینې په لمانځه کې به جانان شي راحضـور

د بر کلي بـــلا ل کـــوي اذان په تـرنـــم

راوړي به ښـــا پیـــرۍ درتـــه ګلونه دالهام

بس بار به دې کاروانه وي او ښــان پــه تـرنم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مه درومه یوازې پر دې لاره غـــر ځـــی بـــو دی
ها غلته دلارې ترخنګ پړانګ نیولـی ځـــو دی

دالشـــې لشـــې بـــانـــه دې بـــلې خـــواته یوسه
دلته په دې کلي کې دشنـــو غنـــمـــو لـــودی

برید کا پرتا ، لاس کې دې موږک دکمپیوتردی
ځګ غوړونه کړ ځوه دبرګـــې پیشـــو میـــو دی

دادژوندانه لوبه ګټـــي اوکـــه یـــې بـــایـــلـــي
ګوره لیونې میـــن دښـــکلیـــو پـــر پـــلو دی

یوبه دې سم وایي به سپوږمۍ اخیستې اور دی
شپه شوه سورکی آس مې ودرولې پرکندو دی

ګورې اوشکـــرې دې سنـــدرو تـــه ورګـــډې
ښکارې چې کاروانه دهندو دوکان دې ګرو دی

۲۰۰ / ۱ / ۳ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه مې ساقي ليدلی نــه مــې ترينــه جــام اخيستـــی
ما خو د خپل صنم د ســرو سترګـــو ســلام اخيستـــی

څه تُرابان بادونه بيا په بــورږ بو کــې راغـــلـــل
بيـــده بــهـــرامــه بيــايــې شال د ګل مکې اخيستی

بې ميني وخت پرمينـــې د اســـې قـــد غـــن ولـــګاوه
مجنون سنګسارشي چې بېې تش وي په خوله لام اخيستی

خدايه ګردي کانې په لاس را پـــر تـــنـــدي يـــې ولـــم
څوک مې سهار په ولحه وږي چامې مـابښــام اخيستـــی

هسې نه ويې نيسي ښکار د ښامار پـــاتـــې نـــه شـــي
د زړه په څرخ پســې مــې چــا د څــنــو دام اخيستـــی

خـــدای خـــودې نـــه کـــوي ، زمـا د شاعر زړه خو چوي
چـــې بغـــدادی کـــوتـــر وي تورکارغه له بام اخيستی

جانان خبر دی د کابـــل د درد لـــه رنـــګـــه ګلـــرنـــګ
خلک دې وايي چې غـــزل يـــې له باګـــرام اخستـــی

دا چې پرانزي نن دې خيـــال د ښـــا پيـــريـــو تـــنـــې
کاروان د ښکلي اوښ له اوښـکونـــه الهـــام اخيستـــی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سهاره ویښ یم بیده نه یـــم که رابـــولي مـــرغـــۍ

هغه د خدای په غزل مستې سندر بو لـــې مـرغـــۍ

کاشکې چې ستاسو په انګړ کې یوه شنـه ونه شـــم

لاندې ترې تال وي ستا ، په سر کې یې را ټولې مرغۍ

د زړه پر کښت باندې یر غل راوړي فطـرت د نـــغمـو

دا یې فطرت دی چې غنم خوري اویا شولـې مرغـــۍ

پــه پنـجـرو کـــې چـــې نغمـــې دآزادۍ غـــږوي

ستـا د شـــاعر زړګـــي کـــاروانه دي همځولې مرغۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شعر ځیله مست اوښ دی خپل څښتن ته نه دی رام
یو سمندر شور دی ذره نه لري ارام

ویښو له مستۍ نه کړي شپه یې دې خوړلي
ده د خپل څښتن د خیال په شوري کې بادام

منډې وهي منډې د ښکلا په غرو رغو کې
کله تري په لاره پر یوځي د روند بار د پیغام

ما ته یې نتهۍ د غلامۍ پرې یې مهار دی
هیڅ د اوښانه په خوښه نه اخلي یو ګام

یو ځل که د خپلې خوښې اوښې باندې چوشو
خدایږو په ډانګونو که تري پاڅوئ بدنام

ناز به باندې نه کوې خو نیاز ورسره بویه
شعر آغا باداری او شاعریې دی غلام

هیڅ یې پیدا نه کړه دی دورکې مستۍ تږی
سترګې یې ګډېږي لکه ډک د میو جام

زر شعرونه شنه شي د شاعر له یوه زړه نه
زر کوترې والوځوي یو شاهین له بام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګــېـډۍ ځـنـې مـوډل او یـا قــربـان تــه واچـــوئ
وریــښــمــیــنــې لــونــګۍ ګــرد سره میدان ته واچوئ
تــرخــې خبرې پــریــږدئ کــړي خــوږې خــبــرې خــوند
شــکــر د شــنــو طــوطــیانــو شــکــردان تــه واچــوئ
کــه ګــل نــشــتــه، امــیــل نــشــته، لاسونه خو مو شته
پــه مــیــنــه کــې یــې غــاړې د جــانــان تــه واچـــوئ
ښــېــرا راتــه دعــا شــوه د یــوه ښــکلــي کلــیـــوال
د ښـــــار ښـــکلــیـــو وېډال د غــره کاروان واچــوئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوال

ستا په لاس کې ټولې لارې

له ماور کې ټولې لارې

دد نیا له سترګو پټه

یوه لاره ماته راکړه

چې د رګ په شان درزیږي

چې د زړه تل ته کوزیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې تیر کړی دې پرون دلري وار دی
مستانه رادروم نن دبري وار دی

ګورئ ټول به پښتانه ډول ته ګډ یږي
مونږ ه تیر په بدرګه ددري وار دی

په چغار کې بلبلي دردونه نغاړه
شنه طوطا ! راغلې ستا شکري وار دی

خولګۍ راکړه ما لونګ ژوولي دینه
ستا په څنو کې زما دببري وار دی

ما دخیال په قاف کې ډیرې شپې رڼې کړې
پري واره به راځي دپري وار دی

خورې رمې به دغزل دغزالانو
دښکلا دداسې وږي زمري وار دی

کاروان څه په شرنګیدلي قدم راغی
ښايي نن یې دنغمو دوري وار دی

۲۰۰۰ / ۳ / ۲۳ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعا

ډوډۍ دې مولا ګرمه لره یـــخ ګړې دې ډیـر شـــه
شو دې مستې تر شاتو پورې زیږ غوړي دې ډیر شه
داجم ګودر په ښکلیو پاک لمنو پیغلـــو ډک شـــه
تورزن زلمي لښکر لښکر دبخت سري دې ډیر شه
اصیل اصیل آسونه دې ګلـــې ګلـــې روان شـــه
چې ستن ترې خطا کیږي نه تو پک بوري ډیرشـــه
غنم ، جوار ، اوربشې ، لونګۍ مهینې وریـــجې
باغونه ، ځنګلونه ، ګلان سره زیړي دې ډیر شـه
نغري باندې دې باندې مه شـــه هیڅ دغم کتـــوه
چې خنده شي میر خمن ته دمنزل ځوړي دې ډیر شه
دچم یوې نجلۍ ته «کاروان» داسې دعـــا وکـــړه
پریمانې دې چمبې چمبې اوشنه بنګړي دې ډیر شـه

۲۰۰۰ / ۱ / ۲۰ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هغه له شور نه ډک کې ګوتې نرۍ نه شته نه شته
چمبې چمبې که شته د چم جینکۍ نه شته نه شته

شوې د بلبل د نغمو تاندې چینې وچې وچې
پرخې لمرونو دي خوړلي غوټۍ نه شته نه شته

د پړانګ پنجه راویښوي، کبلي د ژوند له خوبه
په تور ځنګل کې هم زرینه هوسۍ نه شته نه شته

له خیالي لاس نه مې د کب غوندې نغمه ښوییږي
شپې رڼوم خو د الهام ښاپیرۍ نه شته نه شته

د زړګي ننبه تور توپک ته په ورغوي کې وړم
خو بیا مې هم په برخه سپینه خولګۍ نه شته نه شته

د ښو ستنې راوړه او ښکې زما تک وهه پرې
ګریوان مې ګوره په کې نیمه تنۍ نه شته نه شته

شو بلو نیولی د کیږدیو ځای په دښتو کې دی
تر شیرازۍ کوترو سپینې کوچۍ نه شته نه شته

ستړی او ښبه یم خوب کې وینم د وریښمو کاروان
سرته سر ګړي کړم سرو یږدی شړۍ نه شته نه شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هغه افغان ګل یې چې ګاچین به مسلمان کړې
هند به مسلمان کاندې او چین به مسلمان کړې

ستا خوږې خبرې کرامات لري شکرې
جار د پشمه ښکلي نازنین به مسلمان کړي

تورې برګې سترګې دې د ستورو ډکې شپې دي
نازدې که لږ ویښ شي تور او سپین به مسلمان کړي

زرکې او کوترې خو د هسې هم ملګرې
باز به دې غلام شي او شاهین به مسلمان شي

تور کمر د تور کفر به طُور غوندې رڼا کړې
شنه لمبه شه وچ که وي را شین په مسلمان کړي

ښه له درده وژاړه چې اوښکې دې الماس شي
تاو تر سپینو غاړو لونګین به مسلمان کړې

ګورې به کاروان د مریدانو به دې مل شي
ډیر له شعر منکر ،ملحد ، بې دین به مسلمان شي

پیښور ۷/ ۱۲ / ۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وچکالي راغله اوبرنګه شته که نشته

مرو ، دژوند په شانې دنګه شته که نشته

چې يې لفظ و بادام زړی ، خندا نقل

هغه شوخه ، هغه شنګه شته که نه شته

باد شاهي دزړه مې بيا بې شهنشاه شوه

تاسې وګورئ ! ملنګه شته که نشته

پر ټټر لاره دماتو مردکيو

کومه لاره تر لونګه شته که نه شته

چې ترسولې سپينه خوله په خندا راکړي

په ژړا سترې له جنګه شته که نشته

چې کاروان يې د سندرو ښاپيرۍ کړي

څوک تور سترګې غنم رنګه شته که نه شته

۱۹۹۸ پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بت جوړوم بت ماتوم یاره دا هنر لرم
زه د زړه په کور کې له خلیل سره آزر لرم

کله د چندڼ ونه شم کله هم ښامار شمه
شنه طوطیان که را شي بې شکر نه یم شکر لرم

د ننګو د ننګو څوکو ته جنډې جنډې د سوبې وړم
ګوښې پاتې نه یمه د سرو ګلو لښکر لرم

سین د مړو اوبو یم خو چې سپین مخونه مینځمه
شور شمه غوغا شم ډکې لپې د ګوهر لرم

سپینه خولګۍ را سپینه کوتره سپینه سوله ده
شین د زړه شهباز په جنګ کې ژوبل او ژور لرم

سپین د ستورو مېخ مېخ مې د شپې پر تا بوت بیا وهي
سپین کفن سهار لرم، زیړې شهید دلمر لرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوي پتنګان مې دلمبو دوړو، وړې دي

پوخ په هديرو کې مې د بلو شمعو کړ لرم

فصل د نکريزو مې داوسپنې ړلۍ وهي

غوڅ دخپل ما شوم ارمان لاسونه په خنجر لرم

ما ورته کاروان داوښکو پرخې، پرخې، پرخې کړ

ګل به شم جانان مې دګلونو پيغمبر لرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

منصور چې ځنې ځنډوهي د ستار وغــور ځــوي
په یوه چیغه به ســل زره کــفــار وغــور ځــوي

سیلۍ د مینې راغلې بــړ بــو کــې د مینـــې هــم
له شیخ نه به د خامو خښتو ښــار وغــور ځــوي

غـــم مـــه کـــوه ژونـــدۍ پـــه وي ټپې د ملالۍ
شنـــې ټـــکې که آسمان پر یکه زار وغور ځوي

دا ستر انځـــور ګـــر وګـورئ کانې کوي که نه ؟
په ســـرو مـــلالو سترګو کې خمار وغور ځوي

درند ترې نظـــر پر واګـــو پـــام لـــره لـــږ ډیـــر
خولې د سپین ساقي پر سره رخسار وغور ځوي

«کاروانه» غزل بوله که دې توري شول تمـام
له غاړو نه به نجونې درته هـــار وغــورځـــوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

درې واړه پر ما ګـــران دي اول يـــار زما دکلي
چـــــنار زمـــا دکلـــي او کوکنار زما دکلي

پـــسر يـــې لـري ټـــوري دهُما دوزر سيوري
ټکـري زمـــا دکلـــــــي او دستار زما دکلي

حجرې موله جرګـــــو له مرکو نه تشې مه شه
ګودر ته جونـــــــې درومي په کتار زما دکلي

په ډول په ګــــډا ګانو مرور ياران پخلا کړئ
ربـــــاب زمـــا دکــــلي او ستار زما دکلي

ها پورې دغره سرته ځنځير خپور ګلونه خيژي
شايــــــد چې په ولجه به شي بهار زما دکلي

شپونکی زمـــا دکلي بويه کشر اسرافيل دی
دنيا ته به مــــحشر ځي وار په وار زمادکلي

درياب کې دسنـــــدروبه ځپې ځپې ځپې شي
ټـــپې ټـــپې ټــپـــې په يکه زار زما د کلي

ترې ستوری په نيزه کې دغزل کاروانه راوړه
سپوږمۍ به خا مخـــا درښيي لار زما کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خدای په کې ښکاري له هنداري جوړدي دالاسونه

لــه خپــلو اوښکونه یـــې ډک دي ددعا لاسونه

څـــه کشمالی شمـــال یې ستا د مستو څڼو راوړ

نرګس له شرمه پـــه اوبـــو کـــې وهي بیا لاسونه

ظالم پاچا کړی اعلان دی چې بـــس ټـــول غوڅوي

که بیا چمبوته غځیدلي وو د چـــا لاســـونـــه

د اوبو تږی نــه یـــم بلې تـنـــدې واخیـــستمه

ښکاري اوبـــو کـــې سپینې تورې د لیلا لاسونه

د نښتر څڼو کې د شپـــې، زرینـــې ږمنځې وهي

سپوږمۍ په پوره واخلي له ستــــورو دړنا لاسونه

تش لاس به ولې یم کاروان غزل پــــه لاس کې لرم

ما هم د چاپــــه مخ کې ښکل دي د مـــولا لاسونه

د نثار صیب دمه ځاي ۱۷/۶/ ۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

منم په هرڅه کـــې احتياط منمه

خويو په مينـــــه کې افراط منمه

ځم له مجنون سـره مسلات کومه

نه د سقراط نـــــه د بُقراط منمه

تا سره هره جامـــه ښه ښکاريږي

دا هـــنر کـــله د خيـــــاط منمه

کاروان که ومري سکې هم نه لري

خوږې سندرې يې په سقاط منمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شپې چې زلفې نه شــوې مخ د سپین سهار خطاکا
تـــــور کفــــار خــــو لاره د مکې د ښار خطاکا

غشې په برم ورکړه چــې ښکاري ته موسکه نه شې
تاودی له کـــــوتــــــرې نــه چې سر د مار خطاکا

شیخ که د رباب په شرنـــــګ کې ښکلې آشنا ولید
ډیری به یې ګـــــوتــــــې د تسبو لــــه تار خطاکه

خوب وینمه لمر پلې په شنو دروکــــې ګــــرځي
لال د بدخشان به له خولې شین ښامار خطـــاکـــا

ستا د رنجو اوښــکې یـــې لفظو نه د غـــزل دي
ستا شاعر طوطي شو شکري چــــغار خــــطاکـــا

لړمه شه تور سترګي دا د سپینو ورځو ستــــــوري
ډېر شه ډېوه مخي چې له شپونه وار خـــطا کــــــا

راولـــــه کـــــاروان ګـــــلونـــــه راولــه سپرلیه !
پرېږده چې له مستو لاروېــــــــو لار خطــــــاکـــا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو څو ښکلي رندان به میخانې ته راولو
لښکر ګلان به للمې زمانې ته راولو
ما زړه ستا د وعدو د لاسه شین راوړی دی
ستا سپینه خولګکۍ به بهانې ته راولو
شپه راغله ځئ وزرې د رڼا ورواغوندو
ډیوه به وزر سوې پروانې ته راولو
یادیږي مې نن بیا د نیزه بازو نجونو جنګ
د چا ملالې سترګې یارانې ته راولو
دیوان به راګوزار کړو د تخت له سلېمان
رښتینې ښاپېرۍ به افسانې ته راولو
جنډې د سخي جان به مې جانان ورپوي
سرتېري ملنګان به نذرانې ته راولو
چې پرې کړي د مغُلو د بتانو کپرۍ
پښتون د ازر زوی به بتخانې ته راولو
د غرونو ، د ځنګلونو دی ګډا ته شوی زړه
کاروان "به یوې مستې ترانې ته راولو"

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د بدرنگۍ له سیند اوباسو د سندرو بېړۍ
الله لاهو مه کړې د ښکلو مساپرو بېړۍ
د څو کیږدیو او یو څو دانو خورما په بدل
لاړې عربو ته د لمنځو، د نښترو بېړۍ
موږ ته رادرومي الوتکې له مارانو ډکې
له موږ نه درومي د نرگسو نیلوفرو بېړۍ
د آشنا سترګې شوې د تورو ګربتانو ځالې
زموږ لېمې د سپینو اوښکو د کوترو بېړۍ
موږ د تیارو د جزیرو په غېږ کې ژوند تېروو
له موږ نه وړې ده رڼا د ستمګرو بېړۍ
موږ ته زخمونه د ځیګر د سترګو اوښکې پاتې
پاریس ته ځي د زمرودو د لاجورو بېړۍ
موږ د شهیدي خور ټکری کړ د جونګړې پرده
لوټمارو بار دي د رخامو د مرمرو بېړۍ
په هر غزل کې یې رنګونه جادوګر جادوګر
کاروان ولجه کړله د خیال د جادوګرو بېړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمونږ د اوښکو مرغلرې ګـــونـــــدې آب نـــه لري
د وخت خندا نه زده که ســوال تـــه مو ځواب نه لري؟
پر ما ين ختـــلې دُرخـــــو ورکه بسو ګې ودیږي
د آدم لاس پـــــه جنګ کې پزې تاب د رباب نه لري
اوس مونږ په زړونو کې سجدې کوو لمونځونه لري
جومات مو ویشتی الوتکو او محراب نـــه لـــري
د جنګ چینجو يې د سرتولې پاڼې وخـــوړلـــې
په خافظه کې مو تاريخ د سولې بـــاب نـــه لـــري
پر مونږ راوُري د پـــولادو او داور لـــه اسمـــــان
ګنې شينکې آسمـــــان دا وسپنـــې شهـــاب نه لري
چې د نظر پرسکو ووهې تـــاپــې د مـــــوســــکا
هی د دين پربا چهی شه هيـــخ ضــــراب نـــه لري
د رستم زړه غواړي کاروانه شعر څه تـــوکې نـــه دي
پردې سرکشه رخش دې پام لره رکــــاب نـــه لـــري

۱۳۷۶ د لړم میاشت پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

و ګوره او ښبه راوړی بار د ګلابونو دب

خوب وینم، بلبله وایې وار د ګلا بونو دی

غرونو ته سوما ختلي کلي ته نرګس روان

بس باچا ګلاب دی او ټول ښار د ګلابونو دی

تللی هغه وخت چې تار دیم یې و تر څانګو تاو

وایي له ژوندون سره اوس تار د ګلابونو دی

راغله بلبلکه پر هندارو یې وزر موښل

ځان به په کې ګوري پرې غبار د ګلابونو دی

خواکې یې راشین شو تر کړې یې څانګې څانګې تاو

دار که خونړی و خو نن یار د ګلابونو دی

دواړه په لانجه وو خو شاعر یې شو تر منځه برید

شپه د سپینو ستورو شو د سهار د ګلابونو دی

وګورئ کاروان ته له نغمو نه یې وږمې راغلې

داسړی شاعر نه دي عطار د ګلابونو دی

۲۰۰۰ / ۱۰ / ۱۵ پیښور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library